

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKKAKA

Gülşen Akkaka — Azat buzat.. Azat
buzat, seçim günü bizi
gözet!

1962 DE
50 APARTMAN
DAİRESİ
VE
2.600.000
LİRALIK
KAMİYELERİ
YAPI ve KREDİ
BANKASI

AKBABA

SAYIN GÜMÜŞPALA'YA

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BASIZAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Şemsi Belli, Nîmet Arzık, Necdet Rüştü, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Yaşar Özen, Kenan Akıncı, Baha Oral.

ÇEVİRGEN AİLESİ :

Vî Nû, Semiramîs Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülten Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmî Rıza, Turhan Selçuk, Nihar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ.

Yazı işlerini fillen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafları ayrıca alınır.

Flâti : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodferer caddesi, No. 8 - 16

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLÂN FLÂTİ :

Kapak içi, santimî 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 2 — Sayı : 58

5 Eylül 1962

YIL : 40

Bu gazete Basın ahlakı Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Paşam,

Bütün yazacaklarım sizin bildiğiniz şeylerdir. Daha doğrusu, vcdanına ölü toprağı serpmemiş her vatandaşın bildiği şeyler... Ama vatan teknesi, öyle bir gaffet denizinde çalkalanmaya başladı ki, biz, dünyanın yuvarlak olduğunu yeni bulmuşçasına konuşmak zorundayız.

Paşam,

Siz politika hayatına nereden geldiniz?... Köy muhtarlığından mı?... Değil!.. Kasaba arzuhalçılığından mı?... Değil!.. Parti esnaflığından mı?... Değil!

Siz, politika hayatına, asker hayatının son basamağından, Genelkurmay başkanlığından geldiniz... Dillinizi, miting meydanlarının bile taşında sivrilteneden, yalan edebiyatıyla zağlamadan!

Büyük ve şerefli mesleğinizin son basamağına çıkmadan Erzurumdaydınız, sınır bölgesinde, Üçüncü Ordunun başında... Her asker, bastığı toprağı topuklarından mihlirdi... Siz, şimdi bile politika meydanlarında dolaşan ayaklarınıza baksanız hâlâ o serhat topraklarını görürsünüz!

Silâh arkadaşınız İnönü'nün güzel bir sözünü hatırlıyorum:

«— Başkaları için iltikbal olan şey, benim için mazidir!» demişti.

Kurtuluş Savaşının Garp Cephesi kumandanına, Lozan Baş murahassına, Cumhuriyetin yıllar yılı Başbakanına, İkinci Dünya Harbinin kansız Cumhurbaşkanına pek

yakışan bu güzel söz, çapı aynı büyüklükte olmasa bile sizin de ağızınıza pek güzel yakışabilir... Türk ordularının Genelkurmay Başkanlığından emekliye ayrılmış bir komutan için, gelecek günlerde hırs ile bakacak pek, ama pek az şey kalmıştır!

Şimdi, asker hayatınızın bu zengin mirasını, politika hayatında, alaturka bir mürasyedi hovardahğı ile yiyip bitirmeğe, kırk yıl üniforma içinde çarpmış kalbiniz nasıl razı oluyor paşam?..

Şu Türkiye'nin haline bakınız: Neresinde birlik, neresinde bütünlük, neresinde sağ duyu, sağ düşünce var?..

İşte «en hakiki mürşit» İmiz Ünversite: Hoca, dünkü talebesinin, talebe, dünkü hocasının koltuğuna yapışmış, gırtlak gırtlığa!

İşte partilerimiz: Beş tanesinden her birinin dilinde, öbür dördü yalancı, ikbalci, soyguncu, kışkırtıcı, cı, cı, cı!..

İşte koltuk değneğiyle ayağı kalkmaya, yürümeğe, ilerlemeye çabalayan sıska bacaklı ticaret ve sanayi hayatımız: İşçinin gözü işverenin kasasında, işverenin gözü işçinin kesesinde...

Sosyal hayatımız, alle hayatımız bunlardan farklı mı?... Ne gezer!.. Çapulcu ahlâkı, Türk büyüklerini çamurdan çamura sürükler de ev büyüklerini itibar koltuğunda rahat bırakır mı?..

Dün, yaşlı komşusuna bile saygı gösteren çocuk, artık bu duygu-

yu kendi hayat lûgatından silmiştir!

Suçlu, kaç yılın gerisinde olursa olsun, kırk bin Türk köyü, bugün, okuma, yazma bilmeyen elli beş bin yobazın avucunda mı?... İşte mesele!

Dünkü muhlkten bugün feza plotu çıktı!.. Biz, kar yağınca kaç köyümüze gidebiliyoruz?..

Türkiyenin felâket haritasını, kabataslak çizgilerle önünüze serdim paşam... Siz, bu harita içinde ömür boyu yaşamış bir büyük askersiniz... Siz söyleyiniz paşam, bu millet «su istemiyor, ısk istemiyor, yol istemiyor da yalnız, yalnız, yalnız af mı istiyor?..»

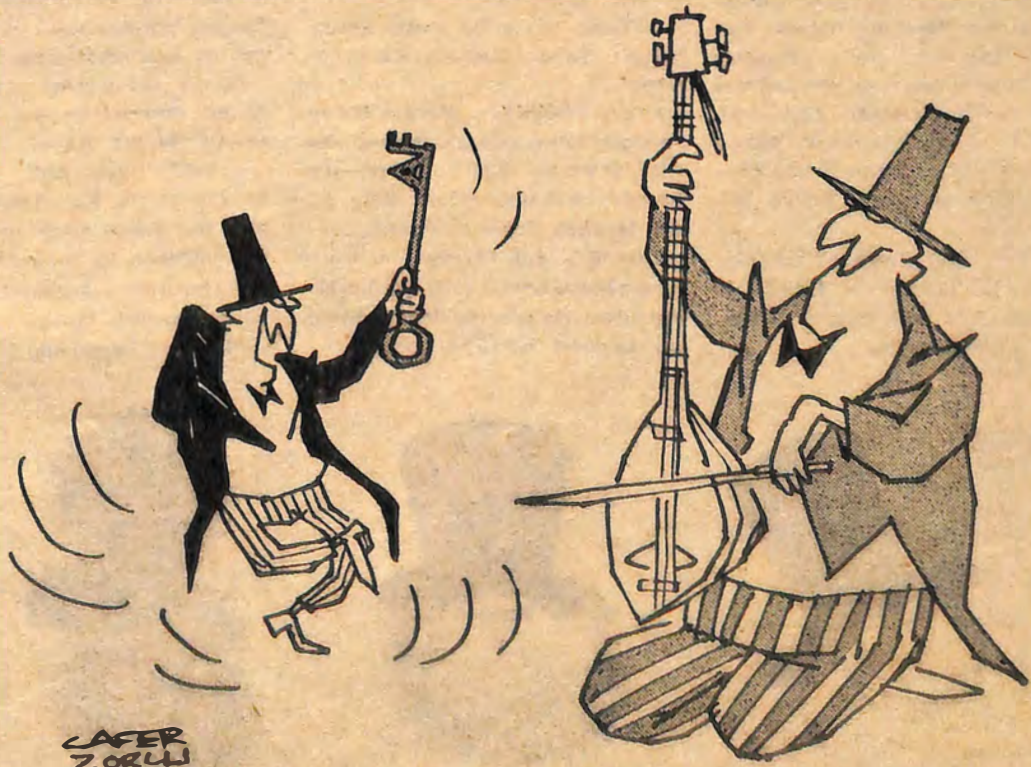
Göz erimiz «yo ganda değil, urganda ölmeği» özleyecek kadar mı döndü?..

Siz, bu azgınlar topluluğunda başında mı adaletin kılıcını çekip yarınları fethetmeye gidiyorsunuz?..

Sayın Gümüşpala, siz parti ocaklarında yetişmiş politika esnafı soyundan değilsiniz!..

Siz, Atatürk'ü, İnönü'yü, daha nice kahramanları yetiştirmiş, talim ile terbiyeyle birleştiren tek ocağı-mız, asker ocağındasınız... Sizin gözünüzdeki ışık, sizin yüreğinizdeki ateş de o kutsal ocaktan, o sönmez ocaktan alınmıştır... Bu altın meşaleyi, ne zaman, ne zaman, ne zaman çevrenizin kör karanlığına tutacaksınız paşam?.. Kıyamet koparken mi?..

Yusuf Ziya ORTAÇ

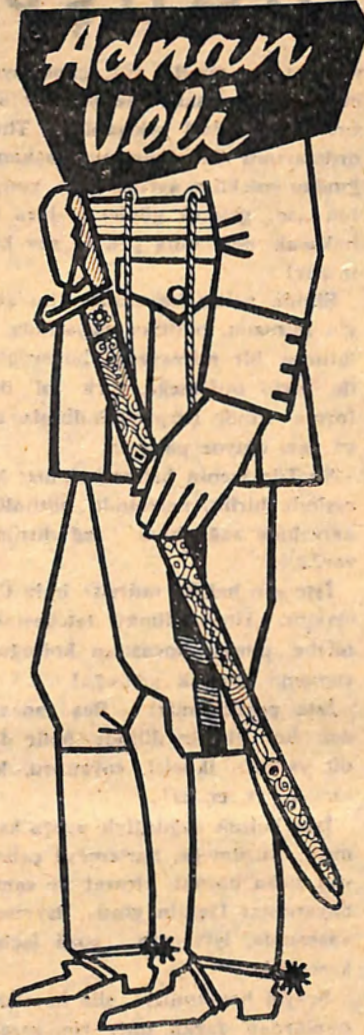
Politikacı — Anahtarı pendedur!...
Anahtarı pendedur!...

ABDÜLHAMİD'in, gaddarlığı ile ün salmış bir hususî yaveri vardı: Fehim Paşa... Fesini yana yatırıp da bir kere İstiklâl caddesine çıktı mıydı, Beyoğlunun ne kadar kabadayısı, serserisi varsa, her biri kaçacak bir delik arardı. Bu şımarık yâveri mahsus, polis karakollarına girer, içerde ne kadar polis, komiser varsa hepsini sopadan geçirirdi.

Bir gün gene, Galatasaray Mektebi Sultanisinin önündeki Galatasaray polis karakolunu teftişe çıkmıştı. Atların tepeliklerini şingirdata şingirdata Taksimden aşağıya doğru süzülen fayton, Galatasaray karakolunun önüne gelince durdu. Paşanın yaveri Yüzbaşı Feyzullah hemen arabadan atlayıp kupanın kapısını açtı. Fehim Paşanın arabasının kapıda durduğunu gören karakol mürettebatı, müthiş telaşlandı. Merkez memuru Taşnak Kâmil, ceketinin düğmelerini ilikliyerek dışarı koştu. Polisler karakolun holünde el pençe divan durarak sıralanmışlardı. Paşa fesini düzeltti, kendine çekli düzen verdi. Bir ayağını kupanın basamağına koydu. Öbür ayağını çekip yere basacağı sırada birdenbire sendeledi. Paşanın, sırma kemerine takılı kılıcı, araba kapısının arasına sıkışmıştı. Fakat Fehim Paşa yere basınca, kılıç da takıldığı yerden kurtuldu. Gelgelelim, üstü elmas işlemeli kılıcın kını enikonu eğrilmişti. Bu kılıç Sultan Abdülhamid'in Fehim Paşaya hediyesiydi. Manevî değeri kadar maddî değeri de büyüktü.

Fehim Paşa'nın yüzünü bir üzüntü dalgası kapladı. Kapıya çıkmış olan Merkez Memuru Taşnak Kâmil de hiç bir kusur olmadığı halde Paşanın hışmına uğrıyacağını kestirdiği için, korkudan titriyordu. Fehim Paşa sırma kemerinin halkasından çıkarttığı kılıcı evirip çevirip inceledikten sonra, Taşnak Kâmil'e uzattı:

— Bunu, dedi, yarın akşama kadar düzelttireceksiniz. Üzerindeki taşlardan bir teki düşerse, ölümlerden ölüm beğenin...

Merkez Memuru eğilerek kılıcı eline aldı. Kabzasının ve kınının üstündeki elmaslardan bir çoğu sallanıyordu. Kâmilin de dil tutulmuştu. Zorlukla:

— Emredersiniz efendimiz hazretleri... diyebildi.

— Yarın akşam bu saatte uğrıyacağım... Kılıcı düzelmiş olarak isterim...

İltifat kabilinden, Merkez Memurunun suratına elindeki kırbaça hafifçe dokundu. Sonra bir şey söylemeden arabasına tekrar binip Tünel tarafına doğru uzaklaştı.

Taşnak Kâmil, fırtınayı bu kadar ucuz atlattıklarına seviniyordu. Koşar adımlarla odasına döndü. Komiser muavini Zühtü'yü çağırdı:

— Bana bak be Zühtü!.. Başımız bir derde girmeden şu vartayı da bir atlatabilseydik... Taşlarına bir zarar gelmeden bu kılıcı kim düzeltebilir acaba?...

— Valla bu bir kuyumcu işi bey abi... Tünel Başında bir tanıdık urum var, istersen ona bir yol göstereyim...

— Hadî bir göster de gel... Belki elinden gelir onun... Dikkat et haaaa, düzeltmeyin derken, elmaslarını düşürmesin...

— Peki abicim...

Zühtü, kılıcı güzellene bir kâğıda sardı. Koltuğunun altına kıştırdığı gibi yola koyuldu. Tünel başındaki Kuyumcu İstelyo'nun kapısından içeriye girdi:

— Akşamın kalispera olsun müsü.

— Hoş gelmişsiniz efendim...

— Şu kılıca bir bak da, çaresi neyse söyleyiver bize... Paşanın kılıcıdır bu...

Kâğıdı açarak kılıcı, adama uzattı. İstelyo usta bunu eline alıp taşlarını uzun uzun inceledi. Sonra Zühtü'ye geri vererek:

— Düzelmez bu pasam!.. dedi.

— Aman ne diyorsun?.. Nasıl düzelmez?..

— Ne zaman ki düzeltmek için tázik yapazak, o zaman taşlar düşüyor...

— Yahu bunun masrafı ne ise vereceğiz helbet. Bir çaresin bul şunun...

— Hiç bir çare olamaz pasam.. Ben korkarım el sürmek... Ama bir kuyumcu vardır Tatavla'da, Osep derler namına... Belkim o yapacak bir iş...

Zühtü'nün bu işe canı sıkılmıştı. Eğer kılıç düzeltilmezse, Fehim Paşanın elinden neler çekeceklerini pek iyi kestirebiliyordu.

Tekrar Galatasaray karakoluna döndü, durumu Merkez Memuruna anlattı. Taşnak Kâmil:

— Peki öyleyse, dedi, yanına polis Ziya'yı da al... Tatavla'yı iyi bilir o... Bulun Osep dedikleri herifi, halletsin bu işi... Para mara diye asılmıya kalkarsa, paradan kaçtığımız yok dersin... Yeter ki şu belâdan kurtulalım...

dılar. Osep bu işin üstesinden gelecek olursa, onu fazlasıyla memnun edeceklerdi. Bekçi Nuri, onlara Osep'in evini şıp diye gösterdi. Kapıyı Zühtü çaldı:

— Osep Ustaaaa!.. Az bir şey bakar mısın buraya?..

İçeriden korkulu bir ses duyuldu: — Kimdir o?...

— Polis...

İlkin ses peda çıkmadı. Neden sonra merdivenlerde bir terlik sesi duyuldu. Sırtında penbe bir gecelik, elinde gaz lâmbası, Osep usta kapıyı açtı:

— Buyursunlar beyim, hayırdır işallah...

— Hiç korkma Osep usta... Sana bir akıl danışmaya geldik. Şu kılıca hele bir bak bakalım...

Kâğıdı açıp kılıcı Osep'e uzattı. Osep, elindeki lâmbayı taşlığa bıraktıktan sonra titriyen ellerle kılıcı aldı. Eğilip lâmbanın ışığında evirdi, çevirdi:

— Ka ne için çarpılmıştır bu?.. Dedi..

Zühtü anlattı:

— Fehim Paşa'nın kılıcı bu.. Arabadan inerken kapının arasına sıkışmış. Sen bunu ne yapıp yapıp düzelteceksin...

Osep kılıcı elliyle bir kaç defa daha yokladı. Sonra Zühtü'ye geri verdi:

— Düzelmez bu...

— Aman, deme.. Nasıl düzelmez?

— Ka ne zaman ki bastıracağın bu taraftan, bütün taşları üzerinden düşecektir hıp deyli...

— Düşürmeden düzeltmenin çaresi..

— Kaabil yoktur...

— Yahu, kaç para istersen namussuzum vereceğiz...

— Ka kuzum para meselesi sonra gelir... Paşamızın kılıcını düzeltmek şereftir bize...

— İyi ya işte, düzelt öyleyse...

— Çaresi yoktur.

Zühtü'nün gene boynu bükülmüştü. Kafasında hep, Fehim Paşaya ne cevap vereceklerini tasarlıyordu. Osep'e âdeta yalvarıyorlardı. Osep de bunun imkânsız olduğunu söylüyor, başka bir şey diyemiyordu. Zühtü ister istemez kılıcı tekrar kâğıda sardı. kuyumcuya eyvallah edip karakolun yolunu tuttular. Merkez Memuru, arka odada akşam yemeğini yiyordu, geldiklerini görünce heyecanla yerinden fırladı:

— Ne oldu Zühtü?

— Olmuyor abicim...

— Çaresi yok muymuş?..

— Yokmuş... Taşlar dökülür diyorlar...

— Vay anasını be... Gördün mü bak, insanın başı, durup dururken nasıl belâya giriyor?

Yapılacak başka iş yoktu. Sabah beklemek gerekiyordu. Gün ıydıktan biraz sonra uyanan Merkez Memuru, Zühtü'yü de uyandırdı:

1

2

3

Türkiye gitgide çölleşiyor!

— Kalk bakalım Kara oğlan.. Söyle beraber çıkalım da bir de İstanbul tarafına uğrıyalım. Belki bir çaresini buluruz.

Çabucak giyinip, Hammalbaş'ındaki Hacı'nın kahvesinde birer çay içtiler. Taşnak Kâmil, karakolunun her işini bırakıp kılıcın derdine düşmüştü. Bu kılıç düzelmezse, başına gelecekleri çok iyi biliyordu. İlkın Beyoğlunda ne kadar kuyumcu varsa dolaştılar. Sonra Eminönü meydanına geçtiler. Her yerden hemen hemen aynı cevabı alıyorlardı:

— Düzelmez... Taşları dökülür..

Eminönündeki kuyumculardan Karamanlı Behlül efendi dedi ki:

— İstanbulun altını üstüne getirseniz, bu kılıcı düzeltecek tek adam bulamazsınız. Ancak size bir tavsiye bulunayım. Kapalıçarşıya gidersiniz. Sakızcılar içindeki mahallebiciye sorarsınız. Kuyumcu Altıparmak Antranik'in dükkânı nerede dersiniz. Gösterirler. Antranik'e gidip durumu anlatırsınız. Yaparsa sırf o yapar. Ondan başkası yapamaz bu işi..

Taşnak Kâmil'in gözlerinin içinde bir ümit ışığı parladı. Nerede ise Karamanlı'nın ellerine sarılacaktı.

Zühtü ile ikisi Mahmutpaşa yokuşunu soluk soluğa çıktılar. Altıparmak Antranik'in dükkânını bulmak zor olmadı. İlkın kapıdan Taşnak Kâmil girdi:

— Selâmunaleyküm usta!.. dedi.

— Aleykümselâm. Hoş gelmişsinizdir..

— Ustacığım bizim bir zorumuz var.. Senin ocağına düştük. Bu kılıç Zaptiye nazırı Fehim Paşanın. Sen bunu düzeltebilir misin?

Antranik Usta, dizlerinin üstüne yaydığı önlüğü düzelttikten sonra,

kılıcı eline aldı. Bir kaç defa evirip çevirdi:

— Düzeltilirim, dedi.

Kâmil'e Zühtü birbirlerinin yüzüne baktılar. Kâmil, sevinçten Antranik'in boynuna sarılacaktı. Dudakları titriyerek:

— Haydi düzelt, dedi.

Antranik, oturduğu yerden ayağa kalktı. Dükkânın orta yerine geldi. Elindeki kılıcı şöyle bir ölçüp biçti. Hafifçe belini büktü. İki eliyle tuttuğu kılıcı, ilkın sağ taraf-taki kaba etine, sonra sol kaba etine iki defa hızlıca vurdu. Kâmil'e uzattı: — Buyurun..

Polislerin ikisi de afallamıştı. Kılıcı eline aldı. Taşlarına teker teker baktı. Sonra bir gözünü kapatıp kılıcın düzelip düzelmediğini kontrol etti. Birdenbire kahkahalarla gülümiye başladı. Bu iş Zühtü'nün de pek hoşuna gitmişti. Onun da ağzı kulaklarına varıyordu.

Kâmil kılıcı iyice ölçüp biçtikten sonra:

— Vay anasını be, dedi. İstanbulda dolaşmadık kuyumcu bırakmadık. Baksana, meğer iki dakikalık işmiş.. Eee, ustacığım, söyle bakalım, borcumuz ne kadar..

Antranik tekrar tezgâhın arkasına geçerken mırıldandı:

— Beş yüz sarı lira vereceksiniz, dedi.

Kâmil'in birdenbire gözleri büyüdü:

— Ne dedin?.. Beş yüz sarı lira mı?.. Şaşırdın mı sen yahu?.. Ne yaptın ki bu kadar para istiyorsun?.. Kılıcı iki defa kıçına vurmakla beş yüz sarı lira kazanılır mı?.. Sizde de hiç insaf kalmamış yani..

Antranik hiç cevap vermedi. Tekrar yerinden kalktı. Merkez Memurunun elinden, düzelmiş kılıcı aldı. Kaba etlerine iki defa daha vurdu. Eski çarpık haline getirdikten sonra Kâmil'e uzattı:

— Öyleyse buyurun kitiçimizi.. İstedğiniz yerde daha ucuza yap-turun.

— Zam biliir... Okkalı olsun!..

Kâmil'in yüzü sapsarı oldu:

— Bak şimdi şu itoğlu ite, dedi. Yaptığı işe bak. Ulan sende hiç utanma denen şey yok mu be?..

Antranik hiç orali olmuyordu. Kâmil öfkeden deliye döndü:

— Ulan eşşoğlu. Bu kimlin kılıcı biliyor musun?.. Namussuzum seni lokma lokma eder de, üstüne tarator koyup yeriz biz it... Düzelt şu nu.

Antranik gene aldırış etmedi. Zühtü işi alttan almya bakıyordu. Usulca Kâmil'in kulağına eğildi:

— Bana kalırsa bir şey verelim, abi, dedi.

— Verelim ama, baksana beş yüzden kapı açıyor imansız..

— İstersen ben Beyoğlunu şöyle bir dolaşayım. Ne toplarsam..

— Cabuk gelir mısın?

— Gitmemle gelmem bir olur..

— Haydi çık, dükkânlara biraz sıkıca görün. Bizim işimiz değil, Fehim Paşa adamın anasını kafından maşatlığa çıkar dersin.

— Diyeceğimi biliyorum.

Zühtü ok gibi yerinden fırladı. Kâmil de ermeniyi dükkândan kaçırmamak için başında nöbet tuttu.

Beyoğlu Merkez memurluğunun tekmil masrafları Cadedi Kebir'deki gayri müslim esnaftan çıkardı zaten. Karakol biraz dara düştü mü, sağlı sollu iki kaldı ma me mur salardı Taşnak Kâmil. Fakat Kapalıçarşı'nın ermenisi Nuh demiş peygamber dememişti.

Aradan epi vakit geçti. Antranik, iskemlede oturan Kâmil'le hiç ilgilenmiyor, kendi işinden baş kaldırmıyordu. Zühtü geciktikçe, Kâmil'in de öfkesi artıyordu. Ermeninin fütursuzluğuna çok içerliyordu. Ama bir punduna getirip onu da bir gün Beyoğlunda kafese düşüreceğini aklı kesiyordu.

Aradan çok zaman geçti. Bu süre içinde Kâmil'le Antranik hemen hiç konuşmadılar. Neden sonra Zühtü, kan ter içinde dükkâna girdi. Elindeki gazeteye sarı paket Merkez Memuruna uzattı.

Kâmil usulca Zühtü'ye göz etti:

— Ne kadar?..

— Tamamdır abi..

— Beş yüz mü?

— Evet..

Kâmil, kendi işiyle uğraşan Antranik'e döndü:

— Gel bakalım buraya usta!.. dedi. Düzelt şu kılıcı..

Antranik yerinden kalktı:

— Beş yüzünüz hazır mı?

— İki yüz vereceğim sana.. Başka da laf istemem..

— He idare etse, sizi kırarım?

— İki yüz elliye de olmadı mı?

— Beş yüzdür kuzum..

— Son dört yüz veriyorum.

— Sen beş yüzü say da efendilik ilen, şu kılıcı düzeltelim.

Kâmil'in ağzından bir küfür daha çıktı. «Ben sana gösteririm» gibilerden başını salladı. Sonra Zühtü'ye döndü:

— Say parayı.. dedi.

Zühtü tezgâhın üstüne onarlık diziler halinde beş yüz lirayı sıraladı. Antranik paraları alıp çekmeyeceye doldurduktan sonra geldi, kılıcı eline aldı, kıncının üstüne iki defa vurduktan sonra Kâmil'e uzattı:

— Buyurun, dedi.

Polislerin ikisi de öfkeliydi. Ama kılıcın düzeldiğini görünce ikisinin de yüzü güldü. Paket yapıp dükkândan çıkacakları sırada Antranik Kâmil'i kolundan tuttu:

— Beş yüz liranızı aldım deyi kusura bakmayasınız. Lâkin size beş yüz lira değerinde bir nasiyet vereyim de ödeşelim.

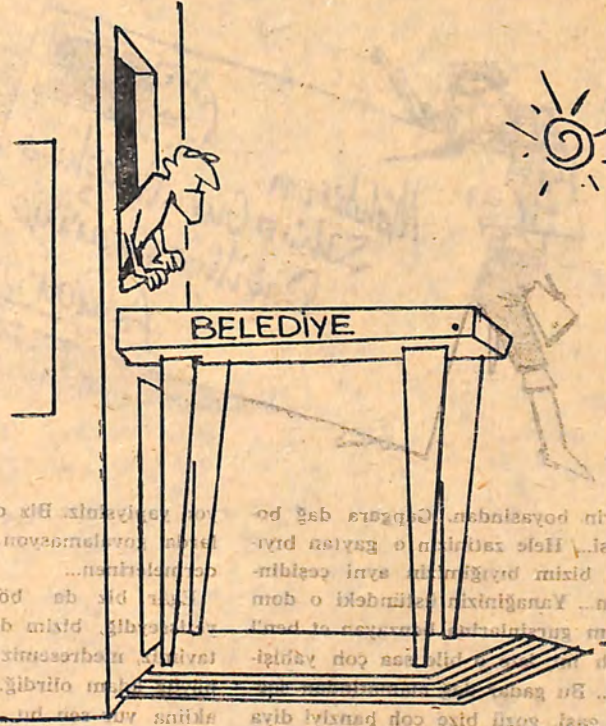
— Ne nasihatı verecekmışsin?

— Hah, söyleyeyim. Hayatta şu kaideyi billesiniz ki, her kıç, kılıç doğrultmaz. Bunu bilince dalma siz kazanırsınız, Haydi şimdi güle güle..

Duydunuz mu sayın Osman Bölükbaşı'lar, sayın Ragıp Gümüşpa-la'lar!.. Antranik'in bu sözlerini duydunuz mu?..

Her kıç, kılıç doğrultmaz..

Adnan VELİ

CAFER ZORLU

Çoh möhderem gardaşım Sahiro!

Saa gardaşım dedüğüm içün gusurlamaya bahmıyasın. Angaro malmakâtinde böyyük adamlar tez-tez gardaşığ lafi ediyler. Ahalinin birbirini sevmesi içün propuğanda yapısınız ve gardaşığ haftaları ilân edıysınız. Bu sebaptan ilerüdü ki ben de zâtınıza gardaşım demişim.

Ey benüm yüregumun can parçası, filinta bıyıklı, hançer gaşlı, dabanca bahışlı, çoh sevgülü vâkil biraderim!.. Tatvan yolında atlatmış olduğın tehlikeden dolayı sen gardaşıma çoh çoh gâçmış ossun demâkla söze başlayıp evvelâ üstümüne farz olan Tanrı selâmını ifa ettükten soğna hal ve hatırunu günbegün suval eyleyüm...

Ey benüm vâkil afandî gardaşım, Dinima, imonıma, haddime, bahtıma, nomisima, nikohima ki anon seni laylâyigadır gecasi doğırmiş... Niyâ diya sorar isan sebebisı şudur: O gice egâr zatınızın içinde bulunduğ gamyonat, bizim soygıncıların pusu gurdığı yerden yorım sahat ögde gâçmamış olaydı —Allaha âyan gula dalga— sen de bizimnan be-ranbar dağa çihacağ idin.

Bizim tâlisi mi yoh, yohsa senin tâlisi mi yavar getti, orasını kestirememi... Soygunçî arhadaşların senin yerinde başgalarını görünce çoh mütâsîr olmuşlar... O gadar otobosu, gamyonu hap sanın şarafına soymuşlar... Halbusukî bizim gurdığımız pilân o çeşit degildi.

Soygunçî arhadaşların ilk defa bir Dağıliya vâkili goreceklerdi. Zatınız da herhalde ilkdefa soygıncılarla baranbar bir dağ seyahatlaması yapacağınız.

Gardaşım,

Bizim yalanımız dolanımız yohhh! Saa doğrisini diyam ki:

«— Eşgiyalar Dağıliya Vâkilini dağa galdırdılar!..»

Diya gazatalara havadisler çıhsın da zatınız ve bizim sayamızda gazata sahapları para kazanıp arvatlarına fistan alsın diya bu plâmı düşünmadık!..

«Melmâkatta asayış yohhh!..» diyenlerin lafini isbatlamak içün da bu işi goze almadık!.. Dağa gâçtırdıktan soğna zatınızı rehin dutup İsmat Poşa'dan pangınot istemâk bizim şânımıza, şarafımıza heç yahışmaz!..

«Gaşınan göz, gerisi söz» dırlar. Zatinizin gaşı, gozü bizim torpağ-

ların boyasından. Gapgara dağ boyası... Hele zatınızın o gaytan bıyıklı bizim bıyığımızın aynı çeşidinden... Yanağınızın üstündeki o dom dom gürşinlerine benzayan et ben'li yoh mi, işte o bile saa çoh yahşı-yi... Bu gadar dağ alâmatından soğna gaşı, gozü bize çoh banziyi diya gosgoca Dağıliya Vâkilini dağa galdırıp eline bir filinta, belina üç-beş bağ fişank verip bizimnan soygunçillğa mecbur etmâk, zatınızı da bizim gibi eşgiya yapmağ —Allah sanı inandırısın ki— hatirimizdan, hayalimizdan bilâ gâçmamıştır!.. Hattâ, hattâ sen bizim maslâgımız be-gânip eşgiyalığı Vâkillikten daha rahat bulup, bizlarınan dağda dolaşmağ istasaydın gına razılığ gettirmazdık!..

Bizim hagigi niyetimiz şuydı: Saa datlı bir istirahatlama, gozel bir dağ gâzintisi yaptıрмаğ istedik... Amma senin bu dağlarda içacak suyun, yiyacak ekmağın yoğılmış... Bizim da zatınızla görmağ gısmetimizde nohsan imiş...

★

Möhderem Sahiro Guruto Gardaşım,

Sen biz eşgiyaları, soygıncıları e-yi tanırsın... Aynaya bahtığın zamanlar gozün-gaşın şahatlığ ıder ki sen de bizim gardaşımızsın!.. Ha Gırşahır, ha başgaşahır... Melmakât hap aynı melmakât!..

Yol yohhh... Mektav yohhh... Pavrika yohhh... Para yoh, ekmâk yoh... Ne iş görak?... Çolğı, çonçığı nırada besliyâk?... Ohur-yazarlığımız yoh ki bir Partiya gayıtlama yapıp mabüs olağ, zanator olağ.. Siz gardaşlarımızın zenaatı çoğ eyl maşallâ... Allâ daha eyl etsün işallâ... Parti gurlıysınız, ray toplıysınız, Govalis-

yon yapıysınız. Biz da ahan bu dağlarda govalamasyon yapıp cendermelerinen...

Egâr biz da büyük şehirlerde yetişseydik, bizim da yolımız, mektavımız, medresemiz olsaydı biz da böyü adam olirdik!.. Hele bi dafa aklına vur sen bu dağ döylerinde doğsaydın, biz da büyük şehirlerde doğsaydık ne olirdi?... Açlığdan, parasızlığdan san de eşgiya olacağ idin. Belkim ben de ohuyup-yazıp Dağıliya Vâkili olirdim. O zaman gazatalar: «Dağıliyo Vâkili Goçero, Hudit dağları eşgiyasi Sahiro'yu yahalamaya getti» diye fontugurafımı goyarlardı. Zatinizin da peşinde cendermeler dolaşırdı!..

Ula gardaşım, Allâyı, plyğamberi savarısın doğri söylâ, bu müfrezeler bizimnan niya uğraşıyı?..

Şehardaki yüsgek soygıncılara hüküm geçirmıysınız da hersinizi bizdan mı aliysiz?..

Biz zaten felek fukarasıyık!.. Ekinimiz yohhh, tükânımız yohhh, otobosumuz, tiranımız, panpurimiz, hasansorumuz, amportumanumuz yoh. Doğru dürtüst dılcemiz (Türkçemiz) bilâ yohhh!..

Saçımdan saçıma ray toplamağ içün bizl adam yerine goysız... Böyük şehirlerde böyük sandıkların üstüne çıhip:

- Köylü başımızın tacıdır!..
- Hagigi afandımız köylüdür!..
- Biz köylünün hizmetçisiyik!..
- Birinci vazıfamız afandımızda köylüye hizmet etmaktır!..

Diya notuhlar çekıysız... Porupuğanda yapısız... Particiliğ oyunu oynısız!..

Afandılık bu mu lo?... Bu çeşit afandılık nırada görülmüşdür?... Afandılık buyusa bir zoman da siz

afandî olın, bizim yerimize geçin, biz de sizlerin yerine geçâk da sizlara hizmet edâk!.. Zanator olağ, mabüs olağ, govalosyoncu olağ, sizin hizmetçiniz olağ, siz de gelin bu dağlarda afandî olın!..

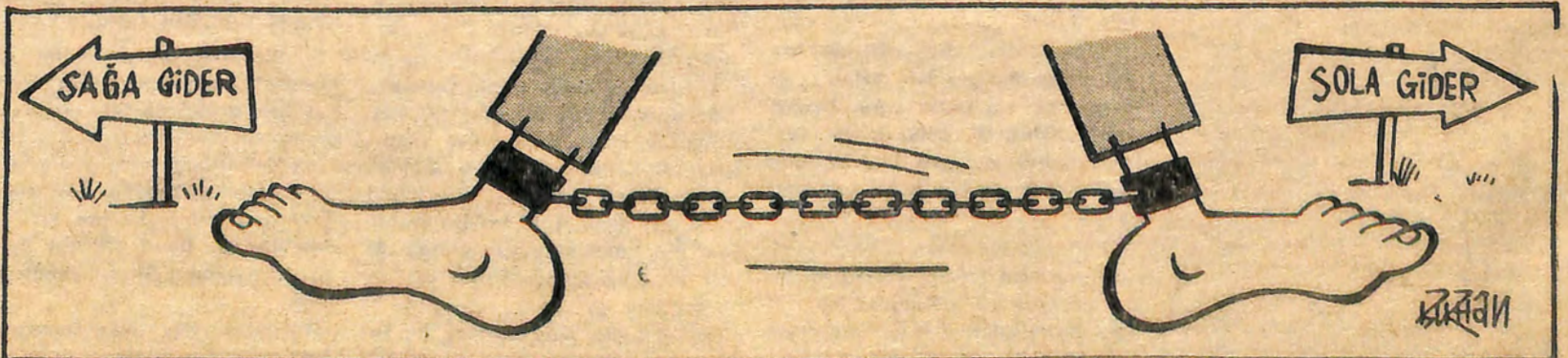
Lafın essahını sorar isan yalançı afandılığı bile biza çoğ goriysiz!.. Saçım bitip rayları toplayıp zanator, mabüs mazbatalamasını aldınız mı artığ bizim afandılığımız da bitiyi... Yalnızız afandılığımız dâğıl, vatandaşlığımızı bile bize çoğ goriysiz... Kürt diysiz.. Arab diysiz.. Ağa, eşgiya, vâşi, mürtâci, soygunçî diysiz!.. Bu gadar ensafsızlığ olur mı lo?..

Biz votandoş dâğıl miyik?... Biz hükumata vargi vermez miyik?... Biz esgerlik yapmazmiyik?... Allâ goster-masın bi sefarberliğ olsa malmakâtin en eyi silâğ dutan evlatları biz dâğıl miyik?..

Biz ahan bu çeşit cabal galmışsağ, vâşi olmuşsağ, dilimiz ahan bu mektuvdaki biçimde bulanığ isa bundan biz mi utanağ?... Bizim mi yüzümüz gızarısın Sahiro gardaşım?... Gaççağçılığ, soygunçılığ, mürtâcilik, eşgiyacılığ, ağalığ hap şarkî Anadolıda oliysa bunun sebebisini heç mi aklınızın, fikrinizin gantarına vurmazdınız?... Biza bugüne gadar ne verdiz ki bugün da bizden garşılığın istıysız?..

Biz size verdik, buğda, arpa, yağ, bal, pendir verdik.. Goyun verdik, davar verdik. Bu taraflarda ne yetişiysa happisinden gücümüz yettiği gadar vırdık!.. Hattâ türkçilerimizi, havalarımızı bilâ verdik. Tâ radyonlarına gadar seslimiz, nefesimizi ulaştırdık!.. Siz biza bir alfaba bilâ vırmazdınız?... Asfaltından, galdırımından vazgeçtik bi kötü köy yolu bila vermadınız?... Ögey evlât ne ise bizi da o çeşit gorişiz. Bizlari görmaya bile gelmiysiz... Bu yana gelirkân ya müfrezeyinen gellysiz, ya da tabur tabur cendermeyinen...

Bize cendermenin süngisi, müfrezenin tüfangı ne ilâzım ki Sahiro?... Bize yol ilâzım, mektav ilâzım, iş ilâzım, adam ilâzım, datlı dil, güler yüz, eyi yüreg ilâzım!.. Biza Kurt demâkla, eşgiya demakla bu işin songisi gelmaz!.. Harita huditlerinin içine bizim otirdiğimiz şehirleri, gasabaları, koyleri yazmağınan bu iş bitmaz!.. İzmir melmâkâtinin Çeşma gazasıyla Van'ın Gevaş gazası bir mi Sahiro? Adabaza-

Yerinde say!

Semt kabadayısı — Yürü yavrum yürü!...

rı da viloyat, Hakkâri da viloyat!.. Birinin şerafati, öbirinin günahisi ne olaklı?..

Saa yazacağım çoğ şey var Sahiro. Egâr Tatvan yolında benim adam-larım zatınızın bldığı gamyonete yetişseler ve seni yahalasalardı bu yazacağlarımı dağdaki mağarada di-yacaktım!.. Amma gısmet olmadı!.. Pusl gurdüğümüz yerden yarım sa-hat erkân geçtin ve birkaç gün-nü-ğüne bize misafir olmağdan gurtul-dun...

Angaraya dönerikân Malatıyaya uğradığını habar aldım. Acela tab-dilgiyafet eyleyip peşinden göstim. Malatiya Bez Pavrukasinin bahça-sında zatınızın şerafına tartip edllân ziyafatta saa yetiştim. Yetiştim a-ma tabdilgiyafat olduğım için sen benim Goçero olduğımı anmadın, ben de etrafını çeviren partcılardan, hükümat adamlarından bi fır-sandını bulup sen gardaşma bi çift laf diyemedim... Cızgılı bi albisa gey-miş idin... Çoh güzel arakı içtydin... Keyfin yerindaydı ama gafanın i-çında bizim hayalımız var mıydı, yoh mıydı bilmem. İnşallâ biz gar-daşlarını unutmazsin.

Derdim çoğ olduğundan dolayı lafi da çoğ uzattım. Fırsandını bulur-sam bi sefer daha yazarım. Sen da fırsandını bulursan bizden yana bi daha gelirsün.

Şimdiya kadar gazataların yaha-

landığını ilân eylediklâri kimselerin heç biri eşgiya dâğıldır. İsmet Po-şanın emrinden gorhanlar nırada bi kötî hırsız, âdi dolandırıcı varise onnarı yahalayıp «Eşgiya yahala-dı!» diye bar bar bağırıyler!.. Sen-nin yaptığın seyahatlama sırasında da heç bi eşgiya yahalanmış dâğıl-dir... Bu sebeptan yana gendi gen-dinize tasallı olmayın... Hapimiz çoğ şükür hanüz bu dağların hüküm-ranıyğ!.. Bu sözümü İsmet Poşaya da aha bu şekilde söyleyasin!.. No-tuğnan, bayanatınan, seyahatınan, müfrezayınan bu melmâkatın peri-şanlığı gitmez!.. Bu mektuvımı yen-gi baştan tekrarlama edesiz, ona go-re de düşünasız!..

Kâğıtta yer galmadığı için bura-da sözlerime bir kördüğüm vurup mektuvıma son veriyim. Başta İsmet Poşa olmağ üzere Azızoğlı Yu-sufa, Olıcan Ekrama, Fayzloğlı Du-rana, nabüslara, zanatorlara, bütün din gardaşlarıma çoh çoh selam e-der, büyüklerin ellerinden güççük-lârin gözlerinden öparım.

Eşgiyalar Eşgiyası
Möhderem Gardaşın
GOÇERO tarafından

Semsi Belli

Askerlere Göre AŞK

Efendim?.. Aşk mı dediniz?.. Lütfen esas vaziyete geçin de ondan sonra sorun!.. Kıpırda-daha içeri alın!... Tamam!... mak yok!... Göğsünüzü biraz Şimdi dinleyin:

Aşk, galibi, mağlûbu belli olmayan bir savaştır... Bu sa-vaşı kazanmak için sayısız meydan ve divan muharebele-ri yapılır. Meydanın geniş, di-vaanın kauçuk yataklı olması stratejik bakımdan önemlidir.

Harp stratejisine vâkıf ol-mayan bir erkek, bu savaşı başladığı anda kaybeder. Ne zaman taarruza geçileceğini, ne zaman savunma hattına çe-kilmek gerektiğini çok iyi he-saplamak lâzımdır.

Her şeyden evvel durum muhakemesi şarttır!... Her kadın, arazisi dalgalı bir ül-kenin muharip kuvvetleri ka-dar incelemeye değer... Önce canlı hedefler tesbit edilir. Bir numaralı canlı hedef kalbdır. Fakat şunu unutmamak lâzım-dır ki canlı hedefin ele geçi-rilmesi bütün ülkenin zapt-e-dilmesi demek değildir. Par-mak uçları, fermuar zinciri, jartiyer gibi cansız hedeflerin silâhtan tecrit edilebilmesi için baş parmak bölüğüne mensup bir avcı kolu keşif yapar. Da-ha sonra ülkenin dış hudutla-rı ve ileri karakollar muhasa-ra edilir. Ülkesini mukavemet-siz teslim etmek her muhari-bin gururuna dokunduğu için «Manikürlü Turnaklar Taburu» karşı hücumla geçebilir. Usta-ca yapılacak bir «Çevirme Ha-reketi», bu süngü hücumunu kansız püskürtünce, hemen «Dudak Bombardmanı» na başlamak lâzımdır.

Aşk savaşında «Silâhlı Kuv-vetler» umumiyetle kadımlar-dır. Onu silâhtan tecrit etme-

nin tek çâresi, bütün kurşun-larına hedef olmak fakat ya-ralanmamaktır.

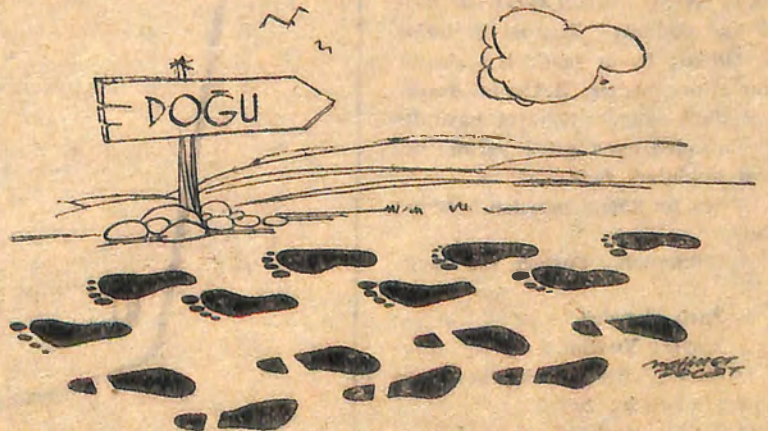
Bâzı kadınlar aşk savaşın-da ülkelerini mukavemetsiz teslim etmekte ve teslim bay-

rağını çektikleri ândan itiba-ren savaş bitiminin birkaç pa-relik top atışıyla ilân edilme-sinden hoşlanırlar. Mukave-metsiz teslim alınan böylesine bir ülkenin kısa zamanda ye-niden bağımsızlığa kayması, ya da bir başka kuvvetin ida-resine geçmesi her zaman mümkündür.

Aşkın bir savaş olduğunu söylemiştim. Cemiyet kanun-ları muayyen bir yaştan son-ra bu savaşın kuvvetlerine «A-teş Keees!» kumandası verse de tabiat ve ruh kanunlarının himayesinde siperden çekilmi-yen silâhlı kuvvetlerin sayısı pek çoktur. Onların silâhları artık boş olsa bile «Mühim-mat Deposu» nun boşaldığını çok zaman bilen olmaz ve sa-vaş öylece devam eder...

Yazan :
Zafer PİYADE

Gidiş — Gelis

CEBİMDE gece okulu diploması, elimde dilekçe, ayağımda tamir edile edile Beyazıt meydanına dönmüş yamalı papuçlarla, memuriyet arıyorum.

— Kadro dolu, diyorlardı...
— Boyun kaç? Diye soruyorlardı.
— 1,90 deyince, ellerini oğusturuyorlardı:

— Geçen yıl, aynı uzunlukta bir adamımız zimmetine para geçirdiğinden uzun boylu memur almamaya karar verdik. Prensip karardır, bozulmaz.

Tahta kurusu işletmesine 3 yıldır gidip geliyordum. İlk yıl:

— Yaşın kaç? dediler.

— 35.

— 36 olsaydı şartnameye tıpa tıptı, diyorlardı. Bir yıl sonra uğradım:

— Kaç yaşındasın? Sorusuna göğsümü gere gere:

— 36 dedim.

— Tren kaçtı, dediler. 35 olsaydı olacaktı. Statü değişti. Personel talimatnamesinin B. fıkrası tadil edilerek, işletmenin gençleştirilmesi konusuna verilen karar, hakkı huzur meclisince onaylandı..

Bir gün postacı kapıyı yüz kere vurdu. Elinde kocaman bir zarf vardı. Leylek vakfiyesi genel müdürlüğünden geliyordu. Sayın bayan Nuran Aylak... diye başlayan yazıda daktiloluk için yaptığım müracaatın kabul edildiği bildiriliyor, «Hemen görevinize başlayınız» deniliyordu. Göreve başlamak ne demek, evvel Allah ötesine bile geçdim. Adımın başındaki «Bayan» kelimesi kafamı biraz kurcalamıştı. Ancak, daktilo kadrosunun boşluğu sebebiyle, makinenin başına gece bekçisi geçmiş olabilirdi. Adımlarımı üçüncü vitese takarak daireye ulaştım:

— Emirleriniz, dedim. 25 kuruşluk tramvay harcırahımın verilmesini bile beklemeden görevime geldim. Gözlüklü, şişman biri:

— Çesmeleri tamire mi geldin? dedi.

— Ne çeşmesi be... daktiloyum ben...

Berlki başını kaldırmadan:

— Hangi marka daktilosun bakılm. Remington mu? İdeal mi?

Kâğıdı burnuna dayadım. Yan tarafta al bir kazak örmekte olan bayan bir memur, kâğıdı elimden kaptı. Gelen - Giden evrak defterini kurcaladılar. Zimmet defterini yokladılar. Posta maddeleri dosyasını altüst ettiler. Bekleme dosyasını didiklediler. Nihayet hasıraltı klasöründen bana gelen yazımın ayınımı buldular. Şef:

— Sen bu kâğıdı nereden buldun? Dedi.

— Bulmadım... Postacı eve getirdi!

— Zarfı nerede?

— Zarfı?.. Yırttım...

— Neee?.. Resmi bir evrakı ortadan kaldırdın ha?

— Evrak elinizde mazruf meydana danda iken zarfını ne edeceksiniz?..

— Bu evrak sana alt değil. Biz,

SON KURŞUN

Burhan Esen

bu iş teklifini, bayan Nuran Aylak'a yapmışız... Sen ne diye gelmiş kazık gibi tepemize dikiliyor-sun?

— Nuran benim... Babamın kız evlâdı olmadığından, heveslerini almak için beşinci oğluna kadın ismi koymuş!

Şef, bir türlü tutuşmayan sobaya masanın üzerinde yığılı pullu, fotoğrafı evraklardan bir tomar alarak deliğinden içeriye soktu:

— Ben bu odaya erkek daktilo sokmam. Bir defa öyle bir halt karıştırdım adam odun gibi parmaklarıyla makinenin kırılmadık tuşunu bırakmadı!

Bulduğum işin kapıları kapandı:

— Doğru söylüyorsun âmir bey, Biz erkekler daktilonun tuşunu, bayan daktilolar da zatâlinizin kulluncunu kırarlar. Diye bağırıp, oradan savuştum.

Bir gün eski bir dostu rasgeldim:

— Memuriyet bekleyip duracağın, bekçi ol da, rahat rahat ayazlı gecelerin sonundaki ay başını bekle, dedi. Emniyete başvurdum. Hemen elbiseleri verip, belime bir de

havan topu büyüklüğünde bir tabanca taktılar.

Kasabanın orta yerinde bir Atatürk heykeli vardı. Ata, atının üzerinde duruyor, parmağı ile bir yeri işaret ediyordu. Bekçi başı:

— Ulan, dedi. Sakın löbet yerinde uyuyayım, dime. Senden önceki hırbo, bi ara gaflete dalmış, uyuya kalmış. Gözünü açınca ne görsün, Atanın camiye doğru uzanan eli, mapusaneye çevrilmemiş mi? Hemencecik elbiseleri soyundu, demirbaşına gayıtlı melzemesini teslim itti. Löbette uyudum diye, bana mapusaneyi gösterdi. Ben devlet gapısından su bilem içmem gayri, diye bekçilikten istifra etti, dedi.

Geceleri heykel nöbetini tutmaya başladım. Bir gece, çok yorgundum. O gün âmirin bir dönümlük tarlasını çapalamıştım. Komserin hanımı hastalandığından evi süpürüp, devşirmiş, yemeği de maltıza vurmuştum. Polis koğuşundaki ya-

lakların yüzünü yıkayıp, yünlerini dıftmıştım. Bu yorgunlukla, bir ara dalmışım. Bir at kişnemesiyle gözlerimi açtım. Ne göreyim, Atatürk'ün üzerinde durduğu at yok. Önce asıldım düdüğe. Karakolda bize: «Bir düdük on polise bedeldir. Aman düdüğü ihmal etmeyin. Şüpheli bir şahıs mı gördünüz, basın düdüğü. Sırtında yük taşıyan bir karaltı mı gördünüz: Düdüğü fayrap... Ayak sesleri mi duyuyorsunuz: Düdük...» demişlerdi.

Düdüğün para etmediği yerde, tabancaya baş vurulacaktı. Dizden aşağısını vurmamak serbestti. Bize ders veren Komser, zabitanın hedefi kunduradır, derdi. Kurşun çoraptan yukarı işlerse, sizi ben bile kurtaramam!..

Üçüncü mermiyi de havaya salladığım zaman, önce itfaiye, sonra cankurtaran ambulansı heykelin yanında park yaptılar. Bizden gelen yoktu. Havaya ata ata karakola kadar gelmişim. Son mermiyi karakolun kapısında yakarak, içeri daldım. Komser:

— Ne var? Ne oluyor? Basıldık mı? diye bağırıldı...

— At, kaçtı, dedim.

— Hangi at yahu?..

— Atatürk heykelindeki at kaçtı, komserim. Bereket Ata'nın kendisi duruyor!

— Ulan sahici at mı bu, kaçacak?.. Ne oldu, yoksa gericiler bal-yozlarla heykelin başına mı geçtiler?

Ardımızdan gelen ekip, durumu komserine anlattı. At ta yerindeydi, Ata da!

Elbiseleri, postalları, belimdeki ırl tabancayı teslim aldılar. Komser:

— Mermileri de uçan bakalım, dedi.

— Mermileri havaya attım, dedim. Silâh sesini duymadınız mı? Komser fişekliği ters çevirdi. Verdikleri 5 mermi de olduğu gibi duruyordu...

— Eyyy, komserim dedim, benim attıklarım neydi ki?

— Palavra!

— Ya kaçan at?

— Kaçan at değil, senin aklın.

Ben kafamı karpuz alıcılarının yaptığı gibi avuçlarımın içinde sıkarken, ekip polisi komserine anlatıyordu:

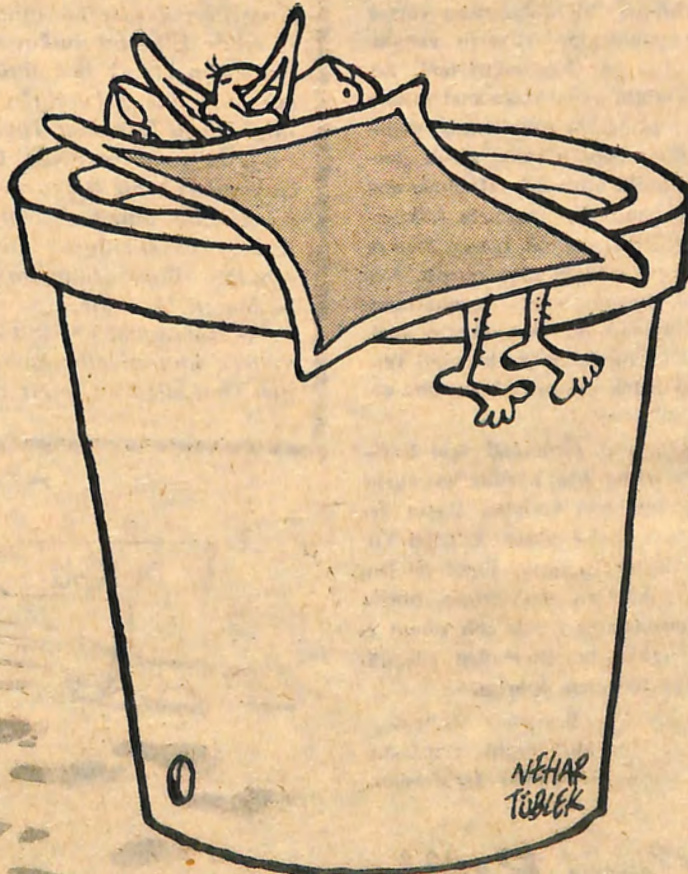
— Noktaya vardım. Senin budala heykelin kaidesine çömelmiş horul horul uyuyor. Dürtekledik, uyanmıyor. Un çuvalı gibi silkeliyoruz, bana mısın demiyor. Biz sarsakladıkça: «At kaçtı» diye mırıldanıyor. Baktık uyanacağı yok, suratını okşamaya başladık. Her vuruşta:

— Kaldı döööööört...

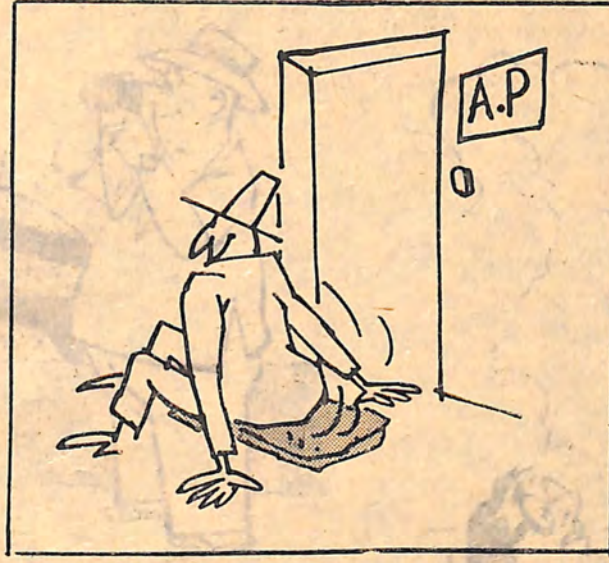
— Kaldı üüüüüü. İkililil.. bllllr... diye sayıklıyor. Bekçibaşı dayanamadı, kışına bir tekme salladı. O zaman:

— Mermi bittiiilil... diye bağırıldı.

Belediye, istimlak borçlarını arsa ile ödeyecek. (Gazeteler)

YAZISIZ

Politikacının temizi!

CAFER ZORLU

Alo!.. Alo!.. Burası Akbaba Radyo Yayın Postaları!.. 4000 metre uzun dalgadan Ankara, 0004 metre kısa dalgadan İstanbul Radyosu!..

Aziz okuyucular, sevgili dinleyiciler!.. Programımıza hoş geldiniz!..

Bu haftaki programımıza Y.T.P. nin en güzel seslerinden seçilmiş bir koro ile başlıyoruz. Koalisyonun iki numaralı ortaklarından olan Y.T.P. liler, Başbakan Yardımcısı Turhan Feyzioğlu'nun istifasını dileyen bir halk türküsü ile bugünkü programı açıyorlar:

Turhan, senin ne belâlı başın var,
Yârenin var, yoldaşın var, eşin var.
Makamına göre körpe yaşın var!
Çekil Turhan çekil, diller karışık,
Hedef aynı hedef, yollar karışık!

Çekilmezsen elek elek süzerler,
Paşa ile ülfetini bozarlar,
Sana döndü şimdi bütün nazarlar:
Çekil Turhan çekil, git de yine gel
En sondan en başa ine ine gel!..

Programın birinci kısmını dolduran Y.T. P. korosundan sonra A.P. ses yıldızlarından eski Adana Valisi, eski müfrit, yeni mute-dil, genç ses yıldızı Turhan Kapanlı huzurunuzda:

Çıksam şu partinin yücelerine,
Eş olsam siyaset ecelerine,
İmrenir durumum nicelerine,
Yaylan gönül yaylan, harman zamanı!

Aziz dinleyiciler, sevgili okuyucular!.. Stüdyomuzun sevimli misafirlerinden İmar ve İskân Bakanı Fahrettin Kerim Gökay yeniden huzurunuzda:

Ben partimize geldiğim akşam neler olmaz,
Alkışlar uçar, sözlerim asla heder olmaz,
İsmet paşamızdan yüce millî peder olmaz!
Ben partimize geldiğim akşam neler olmaz...

Şimdi de Eminsucu'lardan hazırlanmış çok sesli bir kurmaylar korusu, Temelli Senatörlere adadıkları bir uzun hava takdim edecekler:

Kendimizi adamışız dediler,
Teker teker başımızı yediler,

Tekrar dönmemizi istemediler,
Onlar genişlikte, biz darda kaldık!

Apoletler sırma sırma dürüldü,
Hesabımız birkaç ayda görüldü,
Genç yaşında tezkeremiz verildi,
Sefere hazırдық, hazar'da kaldık,
En sonunda böyle kenarda kaldık!

Bu haftaki programımızın son solisti bir bayan sanatçı... Sevimli «Af türküleri» okuyucusu Muallâ Akarca karşınızda: (Şarkı Gümüşpala'ya adanmıştır)

Menekşe gözlerimin hiç günahı yok,
Eğer günah varsa sende günah çok!
Ya-lan-cı-sının,
Ya-lan-cı-sının...
Kalbimi aldın ansızın!..

Hani nerde verdiğin söz?
Af içerde yanan bir köz!
Yaralarım oldu göz göz...
Ya-lan-cı-sının,
Ya-lan-cı-sının...
Kalbimi aldın ansızın!..

Gelecek hafta tekrar buluşmak üzere hoşça kalın, aziz dinleyiciler!..

Bu yıl, yurd içinden ve yurd dışından İstanbula gelenler çoğaldı. (Gazeteler)

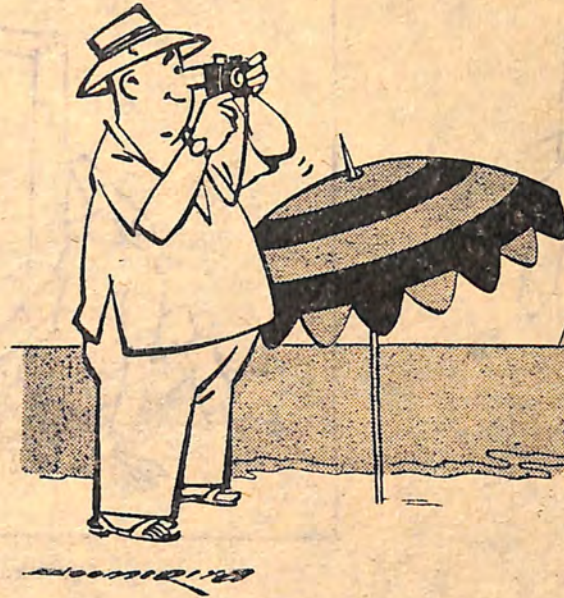
İç turizm

Dış turizm!

- Aaa... Sen çıplaksın...
— Kimse anlamaz şekerim; yanmamış yerlerimi mayo sanır!ar!

Sosyete: 1

Sosyete sıkılıyor... Kolay kazanılmış paranın sıkıntısı dayanılır şey değil!

Ne yaparsın sosyete?.. Dior'un tuvaleti, Fath'ın robu, ateş bahası ruj, şehvet rüzgârı koku onun bıkıldığı şeyler!

Viski, elni yıkadığı terkos suyundan bol... Kumar, heyecan vermiyor...

Yiyor... Ama içinde bir şey aç!

Yaşıyor... Ama içinde bir şey ölü!

Gece yarısı, saat 13, saat 14, saat 15... Herkes uykuda, sosyete uyanık!

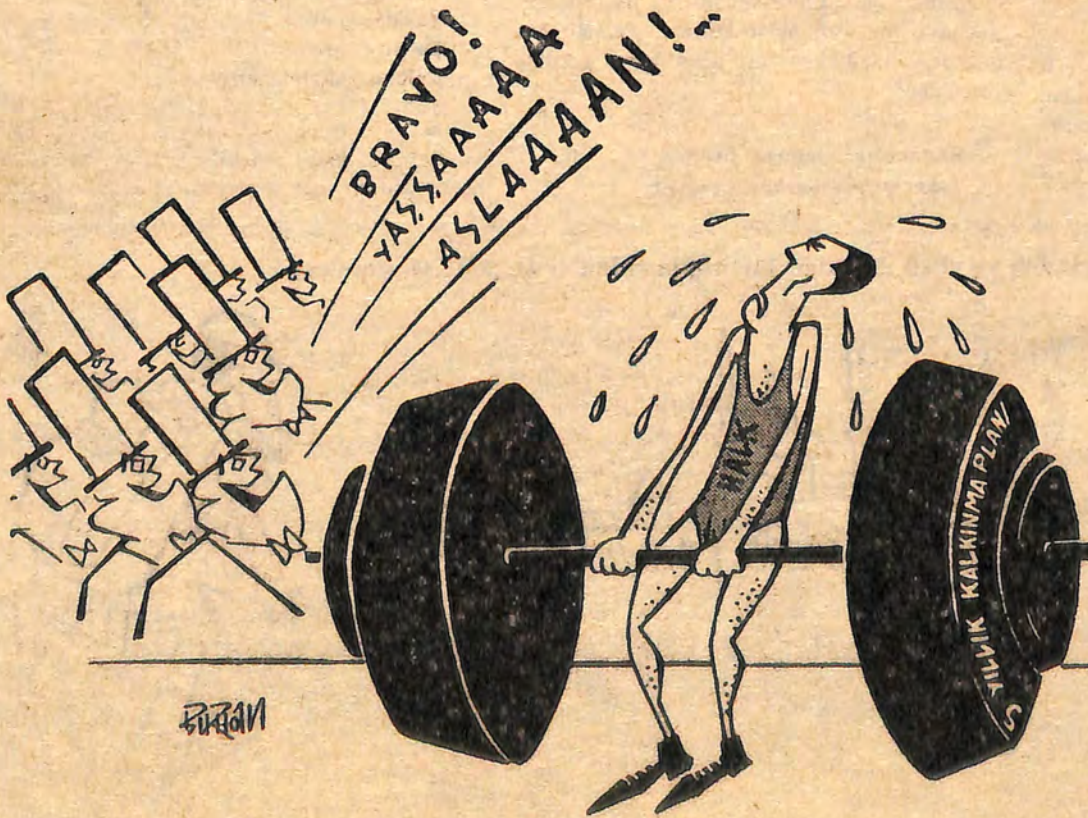
Geçen gece, bunlardan bir şı-

— Dur ayol so

YAŞASIN DEMO

mim
uykusu

YAZISIZ!

Satıver gitsin!

Âlemin kaygusu sana mı kaldı?
Bırak, anasını satıver gitsin!
Gözlerin bir meçhul âleme daldı,
Üzülmeye, yan gel de yatıver gitsin!

Hoş geçin şu özel sermaye ile,
Sen de kalkın resmî himaye ile!
Kim ne derse desin kinaye ile,
Kulak arkasına atıver gitsin!

Politikacının temiz!

Alo!.. Alo!.. Burası Akbaba Radyo Yayın Postaları!.. 4000 metre uzun dalgadan Ankara, 0004 metre kısa dalgadan İstanbul Radyosu!..

Aziz okuyucular, sevgili dinleyiciler!.. Programımıza hoş geldiniz!..

Bu haftaki programımıza Y.T.P. nin en güzel seslerinden seçilmiş bir koro ile başlıyoruz. Koalisyonun iki numaralı ortaklarından olan Y.T.P. liler, Başbakan Yardımcısı Turhan Feyzioğlu'nun istifasını dileyen bir halk türküsü ile bugünkü programı açıyorlar:

**Turhan, senin ne belâlı başın var,
Yârenin var, yoldaşın var, eşin var.
Makamına göre körpe yaşın var!
Çekil Turhan çekil, diller karışık,
Hedef aynı hedef, yollar karışık!**

**Çekilmezsen elek elek süzerler,
Paşa ile ülfetini bozarlar,
Sana döndü şimdiki bütün nazarlar:
Çekil Turhan çekil, git de yine gel
En sondan en başa ine ine gel!..**

Programın birinci kısmını dolduran Y.T. P. korusundan sonra A.P. ses yıldızlarından eski Adana Valisi, eski müfrit, yeni müte-dil, genç ses yıldızı Turhan Kapanlı huzurunuzda:

**Çıksam şu partinin yücelerine,
Eş olsam siyaset ecelerine,
İmrenir durumum nicelerine,
Yaylan gönül yaylan, harman zamanı!**

Aziz dinleyiciler, sevgili okuyucular!.. Stüdyomuzun sevimli misafirlerinden İmar ve İskân Bakanı Fahrettin Kerim Gökay yeniden huzurunuzda:

**Ben partimize geldiğim akşam neler olmaz,
Alkışlar uçar, sözlerim asla heder olmaz,
İsmet paşamızdan yüce millî peder olmaz!
Ben partimize geldiğim akşam neler olmaz...**

Şimdi de Eminsucu'lardan hazırlanmış çok sesli bir kurmaylar korusu, Temelli Senatörlere adadıkları bir uzun hava takdim edecekler:

**Kendimizi adamışız dediler,
Teker teker başımızı yediller,**

**Tekrar dönmemizi istemediler,
Onlar genişlikte, biz darda kaldık!**

**Apoletler sırma sırma düdüldü,
Hesabımız birkaç ayda görüldü,
Genç yaşında tezkeremiz verildi,
Sefere hazırдық, hazar'da kaldık,
En sonunda böyle kenarda kaldık!**

Bu haftaki programımızın son solisti bir bayan sanatçı... Sevimli «Af türküleri» okuyucusu Muallâ Akarca karşınızda: (Şarkı Gümüşpala'ya adanmıştır)

**Menekşe gözlerimin hiç günahı yok,
Eğer günah varsa sende günah çok!
Ya-lan-cı-sının,
Ya-lan-cı-sının...
Kalbimi aldın ansızın!..**

**Hani nerde verdiğin söz?
Af içinde yanan bir köz!
Yaralarım oldu göz göz...
Ya-lan-cı-sının,
Ya-lan-cı-sının...
Kalbimi aldın ansızın!..**

Gelecek hafta tekrar buluşmak üzere hoşça kalın, aziz dinleyiciler!..

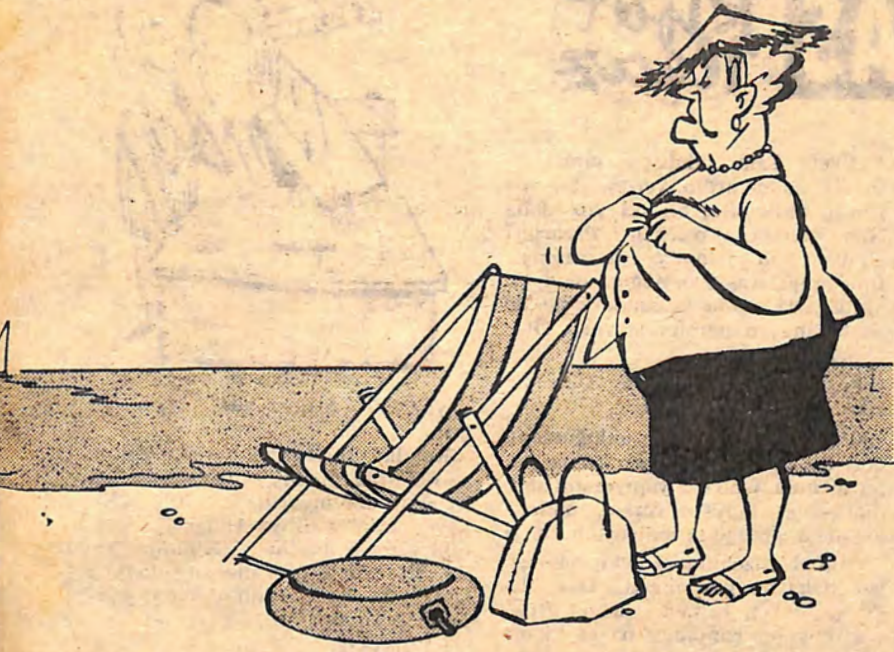
Bu yıl, yurd içinden ve yurd dışından İstanbula gelenler çoğaldı. (Gazeteler)

İç turizm

Dış turizm!

ayım da öyle çek!..

ASİ!..

ZİSİZ

Sosyete: 1

mark sürüslü, ziyafet dönüşü
Anadolu Kulübüne geldiler...

O saatte ne yapılır?..

Yapılacak tek şey, yapılmıyacak tek şeydir: Uyuyanları uyandırmak!

Onlar da öyle yaptılar: Kış-
niye kışniye güldüler, anı-
rıra konuştular ve uyuyanları
uykularından uyandırdıktan son-
ra defolup gittiler!

Haaa, Kulüp idarecileri mi
ne yapıyorlardı?.. Onlar da ken-
di köşklerinde uykudaydılar!

Sakın aklınıza polis gelmesin:
Zabıta sosyeteye karışmaz... O-
nun düdüğü ancak fıkara ma-
hallesinde öter!

— Demek sizin patron kadın... Peki, maaşınıza zam ettirmek için ne yaparsınız?

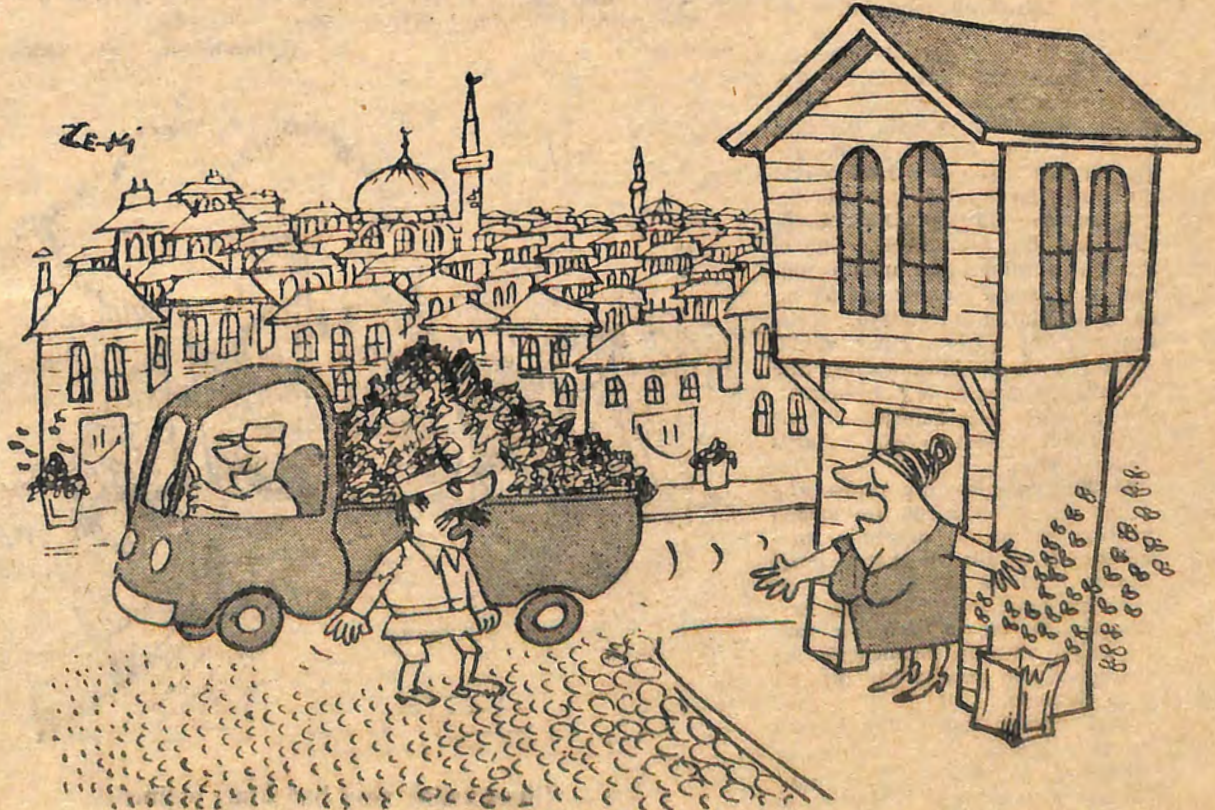

Çatıver gitsin!

Karış ticarete, durma el gibi,
Uzaktan seyretme başın kel gibi,
Binlikler paçandan aksın sel gibi,
Haramı helâle katıver gitsin!

Ellinin içine al piyasayı,
Akşamdan akşama donat masayı,
Kuşkonmaz'dır diye sat pırasayı,
Beş on apartuman çatıver gitsin!

EROĞLU

— Ayol, bunları almayıacak mısın?...

«Hakaret telâkki ederim bu sözlerini!» diye yürüdü üzerime, «Ben, ha! Ben anlamam otelcilikten ha!»

«Hiç telâşlanma!» dedim, «Ben nasıl demircilik, kalaycılık yapamazsam, sen de otelcilik yapamazsın dostum. Hani emekliye ayrılmadan önce hep tavukçuluktan, tavuk üretmekten, etinden, yumurtasından faydalanmaktan söz açardın. Ne oldu sana birden? Emekli ikramiyeni alır almaz birden cayıverdin.»

«Otelciliğin turizmdeki yerini düşündüm. Memleketin gelişmesinde turizmin önemini de inkâr edemezsin ya!.. Turizm deyince insanın aklına ne gelir, otel gelir, otelcilik gelir! Bak İspanya'ya her yıl tam sekiz milyon turist geliyormuş. Düşün bir kere: Her turist yüz dolar bıraksa... Eder, senede sekiz yüz milyon dolar. Bizim paramızla tam sekiz milyar Türk lirası!..»

«Pekili..» dedim, «Bu paradan sana ne? Senin cebine ne girecek?»

«Herkes turizmi benim gibi anlasa, benim gibi herkes önem verse, bu sekiz milyon turist, yola girmişken buraya da uğramaz mı? Bütün mesele onları memlekete çekbilmekte... İlk iş, bunlara yatacak yer sağlamak! İşte otelcilik de...»

Sözünü kestim:

«Doğru söylüyorsun ama bu iş sana göre değil... Bu parayı bankaya versen daha akılcıca bir iş yapmış olursun, sen müdürlüğe, umum müdürlüğe almış adamsın... Müşterilerin herşeyi sana batır. Otel müşterileri dünyanın en ele avuca sığmaz adamları... Yapamazsın sen!»

«Yeter!» diye yürüdü üzerime, «Düpedüz hakaret ediyorsun. Küçük görüyorsun beni! Ben, ben... Adam sarrafıyım ben... Adamı gözünden tanırım! Tam otuz beş yıllık memurluk hayatımda...»

«Haydi hoşçakal!» dedim, «Otuz beş yıllık memurluk hayatında çok yoruldu. Devlet seni emekliye ayırdı ise, biraz dinlenesin diye ayırdı.»

Dinlemedi beni, eski Belediye Otelini kiraladı. Şu duvarını, bu duvarını yıktı. Aklına gelmedik yerlerinden pencereler açtırdı. Bir oda ayırdı kendine. Kapıya yakın, geniş bir oda... Kapısına, hani o resmî daire işi, bir tabelâ yaptırdı. Siyah üzerine yaldızla: «Otel Müdürlüğü» yazılı bir cam tabelâ... Son emekliye ayrıldığı gün umum müdürlük odasında konfor olarak ne varsa, doldurdu bu odaya... Telefonlar çifter çifter... Ziller diktafonlar.. Yerlerde muşambalar, Şile halıları, merdivenlerde yol halıları... Bir de otelin giriş kapısının üstüne büyük bir tabelâ: «Yeşil Sakarya Palas Otel»...

Müdür odası ile giriş kapısı arasında bir salon vardı. Bu salona bekleme salonu da denebilir, kırathane de... Bir de kahve ocağı koydu merdiven altına...

Akşam çaylarını bu salonda içerdik. Derken burası işlek bir gazino halini alıverdi. Memleketin kumaracıları için en elverişli bir yer olup çıkmıştı...

Otel müdürü Ragıp Bey, kumarı bu salondan alıp otel odalarına çıkarmasını bir deneseydi, kısa zamanda yaptığı bütün masrafları çı-

karabilirdi... Ama ne gezer o anlayış bizim Ragıp'ta!

Akşam çayımı bu salonda içmeye başlamıştım. Bir çay karşılığı ne şikâyetler dinlerdim Ragıp Sakarya'dan. Çalıştırdığı adamların pisliğinden, hırsızlığından, terbiyesizliğinden başlayarak müşterilerin denizliklerine, saygısızlıklarına geçirdi. Para vermeden kırıları kıranlara her gün biraz daha tempoyu arttırarak uzun uzun söver sayardı. Çok öfkeli bulmuştum bir gün onu:

«Hayrola Ragıpçığım?» dedim.

«Bırak Allaaanı seversen!» dedi, «İnsanlarda artık ne âr kalmış, ne hayâ!»

«Ne oldu gene?» dedim.

«Geçen gün bir müşteri geldi, cumartesi günü öğleden sonra... Bir posta ihbarnamesi getirdi. Üç gündür de bizde yatıyordu, sekiz numarada... «Ragıp bey, dedi, bakın şu kepezeliğe... Bugün param gelmiş İzmir'den, iki bin sekiz yüz lira... Bana havale dairesi kapandıktan sonra veriyorlar ihbarnameyi... Yahu artık bu postacılar da başladı atlatmağa, bankacılar gibi...»

«İhbarname otele mi gelmiş?» diye sordum.

«Bilmiyorum!»

«Dışarıdan bir adres mi göstermiş?.. Ne yazıyordu ihbarnamede? Eline alıp da bakmadın mı?»

«Yoooo!»

«Haaa, anladım... Sana adam dedi ki: «Ragıp Beyciğim, çok rica ederim. Pazartesi günü mutlaka paramı alacağım... Bana o güne kadar iki yüz lira verebilir misin?» dedi, bu, üçyüz de olabilir... Dört yüz de...»

«Hayır hayır, tam iki yüz! Nerden biliyorsun?»

«Nerden bileceğim... Otelcilere sık sık yaparlar bunu. Gerisini de söyleyeyim, istersen?»

Aptal aptal bakıyordu yüzüme:

«Pazar günü akşamı da geç vakit bir uğradı» diye başladım, «Aman Ragıp beyciğim dedi, bir iki yüz lira daha lâzım oldu. Yarın saat dokuzda mutlaka öderim, ha? Öyle olmadı mı?»

«Evet! Tam anlattığın gibi!»

«Sen de çıkardın, verdin. İki yüz verdin nasıl olsa, bir iki yüz daha ister istemez vereceksin? Pazartesi oldu. Adam giyinmiş, traş olmuş... İndi aşağı. Ragıp beyciğim, dedi, şu nüfus cüzdanımı müsaade edin de postahaneden paramı alayım... Öyle olmadı mı?»

Ragıp bey, gözlerimin içine hışım ile bakmağa başladı.

«Eğer...» dedi, «Çocukluğumdan beri arkadaşım olmasan, mutlaka bu adamla işbirliği yapıyorsun derdim sana! Bereket versin, namuslu adam olduğumu biliyorum da...»

«Nüfus cüzdanını koydu cebine... Bir daha da görünmedi... Öyle değil mi?.. Sen hemen odasına fırladın, boş bir çantadan başka hiçbir şey yok!»

«Pes!» diye bağırdı, «Bu kadar olur... Polis hafiyesi misin, dolandırıcılık masası şefi misin?»

«Hayır!» dedim, «Herifle ortağım!.. Yahu, Ragıpçığım, sana demedim mi ben, otelcilik ince iştir diye, yapamazsın sen! Bakanlıkta müdür olursun, umum müdür olursun ama otel müdürlüğü yapamazsın demedim mi? Dertsiz başını derde soktun, durup dururken... Dört yüz lira senin tam bir haftalık, on beş günlük kazancın!»

Bana anlattığına da, anlatacağına da pişman olmuştu, kaşlarını gözlerinin üstüne yıktı, çayları içinceye kadar tek bir kelime konuşmadı.

Aradan çok geçmedi. Bursa'dan gelen bir arkadaşı misafir etmem gerekiyordu. Bizim ev, bu aylarda Yeşil Sakarya Palas Otelinden daha çok işler, vızır vızır... Biz bile sofalarda yatarız çoluk çocuk. Tutum bu arkadaşı, özür dileyerek, bizim Ragıp'ın oteline getirdim. Baktım Ragıp'ın gene nevre dönük.

«Nasılsın Ragıpçığım?» dedim, «Bu sefer kaç lira kaptırdın, üç yüz mü?»

Baktı gözlerimin içine, başını iki yana sallıyordu.

«Tutturamadım mı?» dedim, «Ya

üçyüzdür, ya dört yüz! Fazla değil!»

Kendini zorlayarak acı acı güldü. «Bu otele büyük açığızların geleceğini sanmıyorum.» dedim, «Nihayet beşyüz liraya kadar iş yapabilir buraya düşenler... Kimbilir, senin kapasiten o kadardır belki... Onlar da benim kadar bunu kavrayabilirler...»

İçini çekti:

«Tam beşyüz lira!» dedi, «Beşyüz liram daha gitti!»

«Bu seferki iş, ihbarname göstererek değil tabii! Sakın hesabı câri cüzdanını göstererek olmasın?»

«Evet!» dedi, «Öyle! İş Bankasında hesap açtırmış. Defterde tam eli bin lira para yazılı!»

«Dikkat etmemişsin. Tam 50.005 lirası olacak!»

«Canım beş lirayı karıştırmadım. Peki nerden biliyorsun sen?»

«Canım Ragıpçığım, bunları bilmiyorsun da nasıl otelcilik yapmağa cesaret ediyorsun?»

«Yahu, bilmek zorunda mıyım ben?»

«Bilmek zorundasın ya!» Şaşkınlıkla gözlerimin içine bakıp kaldı.

«Ne bakıyorsun? Hani adam sarrafı idim sen?.. Adamı bir bakışta gözünden tanırdın?»

Suçlu suçlu önüne bakıyordu... Yalvarır gibi:

«Söyle Şemsiciğim!» dedi, «Bu adamın banka defterindeki parayı kuruşu kuruşuna nasıl bildin?»

«Adam herhangi bir adrese bankaya «5» liracık yatırmıştı. Bu «5» sayısının baştarafına doğru inandıracak kadar sayı eklemişti. Bu beş lira olmuştur tam 50005 lira... Belki de adam, hüviyeti yanında olmadığını söyledi, otele yatarken bu cüzdanı gösterdi sana...»

«Öyle oldu!»

«Bu kadar parası olan adamdan hiç kuşulanmadın tabii... Sonra hemen bir saat sonra geldi. Bankaların kapalı olduğunu söyledi. Biraz harçlık istedi. Açtın kasayı... Bözük para var mı diye baktın...»

«Yoktu!»

«Tamaaam! Öyle ise beşyüz lira kaptırdın adama!»

«Öyle oldu!»

«Ehyyy... Artık insanları tanımağa başlıyorsun demektir. Daha doğrusu paralı görünmek zorunda olanları... Ne ise onu bırakalım da bizim arkadaşla temiz bir oda ayır tiver, akşama gelip yatacak!»

Oturduk hep birlikte yeni demlenmiş bir çay içtik.

Ertesi gün otele arkadaşı görmeye gitmiştim, erken erken. Ragıp Sakarya kapıda bekliyordu beni:

«Yahu!» dedi, «Ben de sana adam gönderecektim az daha!»

«Ne oldu?» dedim merakla, «Yoksa...»

O, hiç soğuk kanlılığını bozmuyordu:

«Sen nerden tanırırsın bu adamı?» diye sordu.

— Güzel kızlar ama bacakları biçimsiz!

«Nerden mi tanırım?»
Başladım düşünmeye... Sahi, ben bu adamı nerden tanıdım?.. Şarkta öğretmenken o da bucağ müdürlüğü yapmıştı birkaç ay... Aradan on sene geçmişti. Beyoğlunda karşılaşmıştım bir saz salonunda İthalatçılık yaptığını söylemişti o gece.

«Çok eskiden tanırım!» dedim.
«Adresi?»

«Adresini bilmem... Anadolu'da dolaşır durur. İthalatçılık yapardı ama... Bilmem şimdi ne yapar?»

Gururla gözlerimin içine baktı:
«Ben söyleyim... Şimdi de dolandırıcılık yapıyor!» dedi, «Zaten görür görmez gözüm tutmamıştı onu!»

«Ne yaptı?» dedim, «Ne dolandırdı?»

«Sadece iki yüz lira!»

Memnundu. Gözlerinin içi gülüyordu:

«Sen gider gitmez, cebinden bir bin liralık çıkardı! Bunu lütfen bazar mısınız? dedi, açtım kasayı.. Baktım hep beşyüzlük... İsterseniz iki beşyüzlük yapayım dedim... Du-dağın büktü, yaramaz işime, dedi. Yüz liralık yok mu? diye sordu. İki tane var dedim... Cebinden bir zarf çıkardı, bir bin liralık koydu içine... Buyurun dedi, bu para kal-sın kasada, bana lütfen o iki yüz lirayı verin! Çıkardım, verdim. Zar-fı alayım mı, almıyayım mı diye düşünüyordum. Son olaylar açmıştı gözümü... Benim tereddüt ettiğimi anlayınca, kalsın efendim dedi, ka-sada kalsın! Üzerimde fazla para taşımam!.. Aldım elinden zarfı, koy-dum kasaya... İki yüz lirayı katladı, attı cebine, çıktı gitti. Gidiş o gi-diş... Gece, geç vakitlere kadar bekledim, doğrusu yine bir kurt düş-müştü içime. Açtım kasayı... Zar-fı buldum, bir de açtım ki... İçin-de, Hitler Almanyası zamanında ba-sılan bin liralık bir mark!»

Ben donup kalmıştım, ama o keyifli keyifli gülüyordu nedense!

Rıfat ILGAZ

#

Deliksiz uyku!

Doğan, sabahları çok güç uyanı-yordu. İşine, vaktinde geldiği yok-tu bir gün. Tanıdığı bir doktora bu-nu yana yakıla anlattı.

Doktor, Doğan'a bir ilâç yazdı ve her gece yatmadan önce bir ta-ne yutmasını söyledi.

Doğan, hemen o gece bu haplar-dan bir tane alarak deliksiz bir uy-ku çekti. Sabahleyin, çalar saat da-ha çalmadan uyanmış, kalkıp gi-yinmiş, büyük bir neşeyle kahvaltı-sını da yaptıktan sonra işine yol-lanmıştı.

Büroda müdürle karşılaşınca:

— «Efendim,» dedi, «bu sabah çok rahat uyandım, gördüğünüz gi-bi işime vaktinden evvel geldim...»

Doğan'ı hayretle dinleyen mü-dür:

— «Buna çok sevindim Bay Do-ğan,» dedi. «Ama dün bütün gün neredeydiniz kuzum?»

MILLETLER GÜLÜYOR

Tünel

Tren uzun bir tünele girmiş-ti. Epey süren karanlıktan tek-rar gün ışığına çıktıkları za-man genç kız saçlarını düzelterek arkadaşına:

— Hayli uzun tünelmış, dedi.

Yüzündeki rufları silmekle meşgul olan diğeri:

— Evet dedi; bu tünel tam 15 milyon dolara mal olmuştu.

— Sahi mi?

— Tam o kadar! Ama söyle değmez mi?

Leylek

Annesi sordu:

— Leylek sana yeni bir kar-deş getirdi; kardeşini görmek ister misin?

Küçük Jak başını salladı:

— Hayır, leyleği görmek is-terim!

KAZAZEDE!

New York'un büyük caddelerinden birinde cam eşya ile yük-lü büyük bir kamyon giderken karşıdan gelen arabaya çarpma-mak için ani bir fren yaptı ve kamyonun içindeki bütün cam-lar tuzla buz oldu.

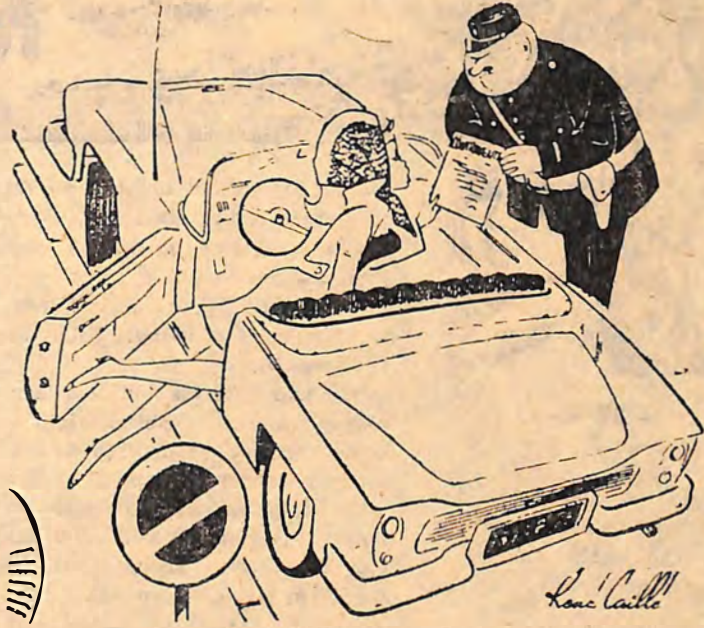
Yere inip acı acı duruma bakan kamyon şoförünün etrafını bir sürü ahalî çevirmişti. İşlerinden iri yarı şişman bir adam:

— Üzülmeye arkadaş, dedi; bir kazadır oldu. Şimdi senin bu zararını telâfi için hepimiz sana yardım etmeliyiz. İşte ben elli sent veriyorum, uzat şapkanı... Burada bulunan herkesin elinden geleni yapacağına eminim!

Hakikaten şoförün haline acıyan herkes bir miktar para ver-di ve bir saat içinde adamın şapkası tepeleme para doldu.

Bu paraları cebine indirirken son yarım doları uzatan ada-ma; yardıma ilk başlayan şişman adamı işaret ederek:

— Patronumdur, dedi; bir de kendisine aptal derler, hal-buki ne akıllı adam değil mi? Bu kazaya hemen çare buluverdi...

— Aman ne güzel ceza yazmışsınız... Nobel Edebiyat Mükâfatına adaylığınızı koysanıza!...

Hakikî mi?

Büyük bir mücevherciden pır-lanta bir yüzük satın ahyordu. Pırl pırlırlı temiz taşı dudak bü-kerek hayli tetkik ettikten son-ra:

— İyl ama dedi; bu taşların hakiki olduğunu ben nereden bileyim?

Bu cahillâne lâfa epey içerli-yen mücevherci cevap verdi:

— Hanımefendi, siz bu yüzü-gü alın, sonra kaybedin. Gaze-tede bulana hayli mükâfat va-dedin. Eğer yüzük geri gelirse hakiki değildir.

Kim kazandı

Bıkkın bir karı koca sabah yataktan kalkarlar; önce hiç biri konuşmaz, sonra kadın:

— Çok fena bir rüya görmüş gibisin der!

— Evet!

— Ya! Hayırdır inşallah?..

— Dört Hollywood yıldızı benim için saçsaça başbaşa kav-ga ediyorlardı; aralarında sen de vardın.

— İyl ya, hiç fena bir rüya değil; peki kim kazandı?

— Sen!..

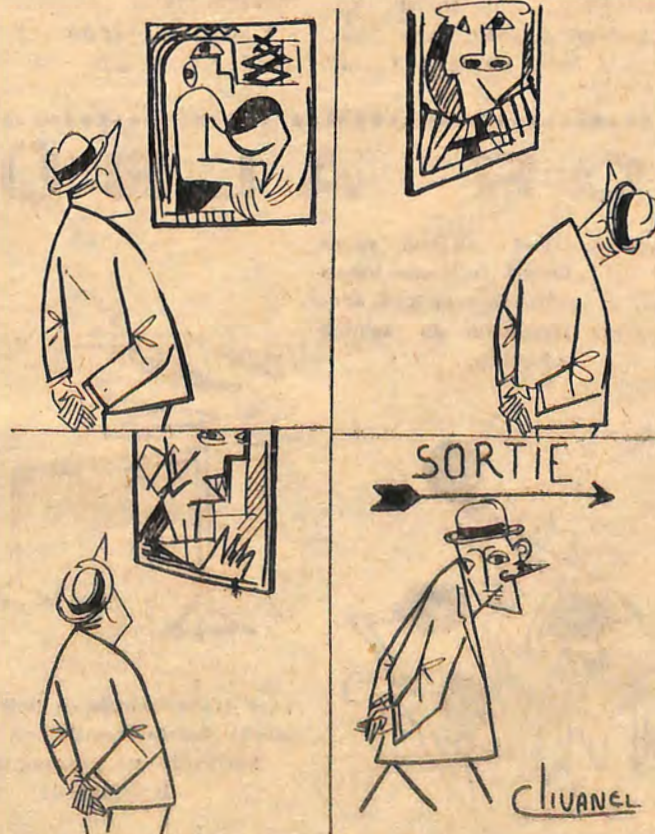
Hastalık

Genç kadın, hastalığının ne olduğunu teşhis edilmesi için doktora gitti. Doktor kaşla-rını çatarak:

— Mrs. Awson dedi; vaziyet ciddi. Bir müddet için koca-nızdan uzak durmanız gerekl-yor...

Genç kadın başını salladı:

— Kolay doktorcuğum; bili-yorsunuz, nasılsa bir erkek ar-kadaşım var...

YAZISIZ

PEMBE

Sermet Muhtar Alus

MAŞLAHLI

HANIM

— 37 —

Bu curcuna esnasında: (Ka denizin dibine batıp balinalara lokma olacağım?) diye, cıyak cıyak bir dudu yaygarası, herkesi yerinden sıç rattı.

Parıl parıl bir futanın içinde, avukat Şefiğin küçük oğlu Vesim ile Borazan Tevfik. Borazan Tevfik'in dudu, kocakarı, külhanbeyi taklitlerine katılmadan kimde hal kaldı ki...

Çolak Rıfkı paşanın oğlu, Tıraşkafa Mehmet bey, Vilhelmkârı bıyıklarını buza bura, şişko arkadaşına ağzını açmış:

— Çapkını, pilicin peşinde bırakıp enayi gibi bakar mıyım? Beş kardeşi yapıştırırken züppe kırırdı.

Kanarya'nın (Zabit güzeli) ismini taktığı mülâzim Arif Vecdet bey de, tatar yüzlü, kalın boyunlu arkadaşının kolunda, (Mavi ve siyah) romanını açmış da okuyormuş gibi, mırıldana mırıldana, nazik nazenin dolaşıyor.

Bu gencin ağızdan, şiir mısraları, çiçek isimleri, bilhassa margarit kelimeleri, hiç düşmez. Fehim paşanın

meşhur Margeritini zihninde pek mi büyütmüş nedir? Malûm a, şimdi bütün erkeklerde bu kadına hayranlık salgını var.

(Beyaz gül) Hikmet beyin kurum ve edası, her zamankinden belki yüz kat üstündü.

Hanımlar, (Beyaz gül), (Çayır lüksü), (Mehtap) gibi şatafatlı isimler takarak şımarttıkça büsbütün iki dirhem bir çekirdek olup çıktı. Bütün bu kadın kalabalığı benim yüz suyum hürmetinedir, der gibi pürvakar ve azamet, teşrif eder; kont gibi piyasaya katılır. Çekemiyenler istedikleri kadar (taş bebek) desinler; bizim Kanarya da, dilediği kadar, hergünkü küllü çörek diye yüz buruştursun; doğrusunu söylemek lâzımsa, Allah için kusursuz yakışıklılardandır, prens gibi delikanlıdır.

Ayı Kâmil, ne vakit çayırdan eksik olmuş ki şimdi olacak? Kanarya, kolumu dürtüyor: (Sesinin notasından anladım. Ha onun gür gür gürleyişi, ha Karagözdeki Tuzsuz Bekir'in (Bahçe oyunu) nda avaz avaz yaygarası, diyordu.

Kanarya'nın (şeytan arabalılar) dediği bisikletliler de vızır vızır dolaşmağa başladı. Hepsi arka arkaya sıralanmıştı:

Sülün endamlı, yakası yıldızlı mektepli; atkılı kaşlı, babayani halli delikanlı; aydede yüzlü, pırasa bıyıklı kardeşi; şehla bakışlı, (Rubabı şikeste) den söz atışlı genç; yağlı saçlı, beste mırıldamıştı öbür

genç; lepiska başlı, velfecri gözlü çocuk... Hepsi, hepsi...

Mahmut baba türbesinin önündeki yol da alacağını almış, arabalar sıralanmıştı.

Fenerbahçe, Çiftelavuzlar dönüşünden maada, bu tarafa yaklaşımayı hiç istemem. İçime bir kuşku giriyor, araba tutup Fenere gide-memiş de buralarda pinekliyor diyecekler gibi geliyor... Hem, mehtapta, bu berbat, tozlu yolda ne var ki?.. Arabalara mihlanmış gibi yerleşmek, karşıki türbeden, mezarlık selvilerinden başka birşey görmemek.

Ayaktakımı dağılmış, çayır en gezilecek hali almıştı. Kanarya kolumu öyle bir çekiş çekti ki yerinden koptu sandım.

Topaç Molia, bizim enişte beyimizin omuzuna asılmış: (Ah pembe maşlahım ah!..) diye çıkış gelmiyor mu?

Dün akşamdanberi, enişte gene neftyağı sürülmüş hali almış, dut yemiş bülbüle benzemişti ya... Evde duramayıp kendini sokağa atmasının hikmeti varmış; meğerse Topaca yanaşmışmış.

Kahrolsunlar!.. Eve öyle bir kaçış kaçtık ki tarife hacet yok.

7 Haziran

Dün bir yere çıkmadım. Ebuzarif bey pencereden gülümsedim, temenna ettim.

Kanarya, bir aralık gene bahçeye koştu. (Allaha çok şükür, bu gece

yavrum biraz iyice uyudu. Bugün de istirahat etsin, yarın inşallah bir şeyciği kalmıyacak!) diyerek, Ebuzarif beye gene bir sakız çiğnedi.

Bu sabah da, ben pencerede, Ebuzarif bey bahçede, aynı pandomimayı oynadık. Ben, güler yüzle aşinalıklar ederken o, yerlere eğilerek kandilli selâmlarla mukabele ediyor, kalbini tutuyor, gözlerini süzüyor.

Enişte iki gecedir gelmiyor. Topacın evinde kaldığı yüzde yüz. Pıhtıyı pırtıyı toplayıp temelli gitse büsbütün memnun olacağım. Fakat gidip de rahat duracak mı? Ayşe hanımın dediği gibi, Topacı kıskırtıp, başımıza hiç hatır ve hayale gelmiyecek işler çıkarırsa...

O, ne saman altından su yürüttü-cü, hinoğlu hin mahlûktur, bilenler bilir.

Bu sebeple, enişteyi aleyhe çevirmek olmaz. Ne yapıp etmeli bu adamı Ebuzarif beyin gözüne sokmağa çalışmalı...

8 Haziran

Sabahleyin dörde kadar uyumuşum.

Dün gece, yatsıdan bir saat sonra, Ebuzarif bey kahve içmeğe geldi; iki saat kadar oturdu.

Ona kalsa yerleşecek, sabaha kadar kalacak... Açtı mı ağzı, başladı mı gar gar gar çeneye...

(Devamı var)

SPOR ALBÜMÜ

Akbaba'nın ikinci albümü, yalnız spor karikatürleri vermekle kalmıyacak, en sevdiğiniz yazarların spor hikâye ve fıkralarını da takdim edecektir.

Akbaba, sevgili okuyucularına yeni bir albüm hazırlıyor. Bu albüm:

SPOR ALBÜMÜDÜR

Yeni albümümüzde en ünlü karikatürcülerimizin spor üstüne en güzel karikatür ve panoramalarını bulacaksınız.

Akbaba'nın hazırlanmakta olan ikinci albümü de, birincisi gibi 20 sahife ve 5 renkil olacaktır.

Bu albüm Akbaba'nın hediyesidir, ayrıca para ile satılmaz.

SPOR ALBÜMÜMÜZÜ BEKLEYİNİZ!

İYANA YOLCU-
LUĞUNDA AT-
TAN DÜŞEREK
MATMAZELİ-
NİN İZİNİ KAYBEDEN
ALFRED MÜLLER, GE-
CE YARISI, DAĞ YO-
LUNDA BİR OTELE
RASTLAMIS-
TI !..

AMAN NE KADAR SE-
VİNDİM... KAÇ KURUŞ GE-
CELTİĞİ ? YEMEK TE
VAR MI ?..

YATMAK ÜÇ MARK, DOYUN-
CAYA KADAR YEMEK TE ÜÇ
MARK ! HEPSİ ALTI MARK !..

PEKALÂ, ANLAŞTIK...
GİREVİM BÂRİ !..

DUR BAKALIM,
PARALARI PEŞİN
ALIRIM !..

AFEDERSİN MADAM,
SABAH PARAYI VER-
MEDEN KAÇACAK
MIYIM YÂNİ ?..

EEE, NE OLUR NE OLMAZ !
BELKİ DAMDAN ATLARSIN...

ESEF EDERİM MA-
DAM, BENİ HÂLÂ
BİR SERSERİ
SANIYORSUNUZ !

HADİ NEYSE...
GİR, OTUR BAKALIM
ŞU SALONA !..

AMAN AL-
LAHİM, SALONA
BAK !

EY DOSTUM,
ANLAT BAKA-
LIM...

RİCA EDERİM MA-
DAM, ÖNCE KARNİMİ
DOYURAYIM...

AY, BUNLAR DA NE ?
KEMİK HAŞLAMASI, LÂHANA
DOLMASI, BAYAT YU-
MURTA, TUZLU BALIK...

ÜSTÜNE BU ŞARABI
ÇEKMESEYDİM, YE-
MEKTEN ZEHRİLE-
NİRDİM MUTLAKA !

ALFRED YEMekten SONRA ME-
RAKLI MADAMA SERGÜZEŞTİ-
Nİ ANLATIR.

DEMEK SİZ MAT-
MAZEL MİKAELLÂ
BURADAN GEÇME-
Dİ DİYORSUNUZ...

EYET, GEÇMEDİ !..

KAPİ
ÇALINI-
YOR...

KİMDİR
O ?..

TAK
TAK
TAK

DEVAMI VAR

BES

Genç Kız

Yazan:
RONA JAFFE
Çeviren:
GÖNÜL SUVEREN

— 50 —

«— Tabii. Buyurun.»

Yaşlı adam titrek elleriyle şampanya şişesini masanın üstüne koydu. Bir sandalyeyi çevirerek, ata biner gibi oturdu. Kollarını sandalyenin arkasına dayayarak dikkatle Caroline'in yüzüne baktı. «Eğleniyor musun?»

«— Evet. Teşekkür ederim.»

«— Çok güzelsin. Evli misin?»

«— Hayır.»

Fred amcanın tebessümü büsbütün yayıldı. «Çok şirinsin.» Masadaki şampanya şişesini işaret etti. «Bak ne getirdim. Şampeyn! Şampeyn sever misin sen?»

Caroline tereddütle cevap verdi. «Evet...» Fred amcanın yanakları kıpkırmızıydı, konuşurken de tükürüklerini Caroline'in yüzüne saçıp duruyordu. Anlaşılan Fred amca bir hayli şampanya yuvarlamıştı.

«— Dur, bak.» Adam su dolu bardağı alarak, ortadaki vazonun içine boşaltıverdi. Sonra da bardağı ağzına kadar şampanyayla doldurdu.

Genç kız, «Fakat bu benim için çok fazla.» diye itiraz etti.

Fred amca tatlı tatlı güldü. «Ben sana yardım ederim. Aşk kupasından içmek gibi birşey olur bu.» Bardağı dudaklarına dayayarak susamış gibi birkaç yudum içti. «Düğünlere bayılırım. Ya sen?»

«— Ben de öyle.»

«— Senin düğününe de geleceğim. Şampuan içer ve dans ederim. Beni düğününe davet edecek misin?»

Caroline, «Tabii.» dedi.

Adam genç kızın yanağını sıktı. «Pek şirinsin.»

Caroline ne yapacağını şaşırmıştı. Fred amca hemen Caroline'e döndü. «Seninle dansedelim mi?»

«— Demin oturdum. Biraz yorgunum da.»

«— Yorgun musun? Mary Agnes'in düğününde yorulunur mu? Sen ne biçim arkadaşsın?»

Caroline, «Ayaklarımı çıkardım.» diye yalan söyledi. Masanın altındalar... Bir türlü de bulamıyorum. Daha sonra dansederiz.»

«— Ayakkabısız danset. Daha da eğleniriz.» Caroline'i kolundan çekerek ayağa kaldırdı.

Fred amca Caroline'le aynı boydaydı. Dansederken koca göbeği durmadan genç kıza çarpıyor, onun sendelemesine sebep oluyordu. Kaçılması imkânsız olan bu göbek öyle de sertti ki. Fred Amca, «Senin-

le şimdiye kadar tanışmadığımıza bayağı üzülüyorum.» dedi.

Caroline yüzünde sabit bir tebesümle adamın omuzunun üstünden diğer çiftlere bakıyordu. Herkes eğleniyordu galiba. Belki kendisi de eğleniyordu. Fred Amca'nın tükürüklerini yanağına saçtığını hissetti. Adam güya sitemkâr bir tavırla «Seninle konuşurken yüzüme bakmıyorsun.» diye sızlandı. Caroline kendini zorlayarak başını çevirdi.

Fred Amca devam etti. «Belki de yüzüme bakmayı istemiyorsun.» Sesi hâlâ hüznüldü. «Ben ihtiyarım da ondan. Ama senin yüzüne bakmak benim hoşuma gidiyor. Çünkü hem genç ve hem de güzelsin.»

Caroline adama acıması mı yoksa kızması mı lâzım geldiğini bilmiyordu. Adamın da kendi kendisine hakikaten acıyıp acımadığını da

anlamamıştı. «Teşekkür ederim.» dedi.

Fred Amca devam etti. «Ben ihtiyar bir adamım. Dört kızım var. Hepsisi de evli. Herbiri için de fevkalâde düğünler yaptım. Herbiri de kendinden önce evlenen ablasının-kindenden daha büyük, daha güzel düğün istedi. Kimsenin bu zavallı ihtiyara aldıracağı yok. Ben sadece masraf ediyorum, işim gücüm bu.»

Caroline o zaman dikkatle yaşlı adamın yüzüne baktı, şaşırmıştı. Fakat adam hâlâ o yarı üzgün, yarı şakacı haliyle gülümsüyordu. Genç kız onun hakikaten bedbaht olup olmadığını bir türlü anlamadı.

Fred Amca, «Ama düğünlere ettiğim masraflara aldırmiyorum.» dedi. «Düğünlere bayılırım. İçerim, dansederim, eğlenirim ve güzel kızlarla tanışırım. Düğünler hakikaten eğlenceli olur. Neticede bir kız bir defa gelin olabilir. Ondandır da ev galesi, çocuk çocuk... Bir kızın memnuniyetle hatırlıyacağı bir

şeyi olmalıdır. Öyle değil mi?» Caroline'in belini sıktı.

Genç kız, «Evet.» diye cevap verdi.

«— Onun için de masrafa aldır-mam.»

Müzik durmuştu. Caroline memnuniyetle içini çekerek, usulca Fred Amcanın kollarından sıyrıldı.

Fred amca onu dirseğinden tutarak masaya götürdü. April de dans ettiği bir arkadaşıyla masaya dönmüş, herkesin önüne de dondurmalar konmuştu. Donald, «Dikkat.» dedi. «Gelin pastayı kesecek.»

Müziyenler, «Gelin pastayı keserken.» şarkısını çalmağa başladı. Mary Agnes ile Bill platformda ayağa kalktılar. Önlerinde üç katlı, en tepesinde küçücük birer gelinle güveyi bulunan pasta vardı. Mary Agnes elinde sapına kurdele bağlanmış kocaman bir bıçak tutuyordu. O poz alırken, fotoğrafçı da resim çekip duruyordu. Misafirler birbirlerini susturmağa çalışıyor, müzik hâlâ devam ediyordu. Mary Agnes kolunu kaldırarak bıçağı pastaya batırdı. Herkes alkışlamağa başlayınca da, yüzü memnuniyetinden kıpkırmızı kesilerek bıçağı işi tamamlaması için garsonlardan birine uzattı.

Caroline asırlar kadar gelen bir müddet sonra artık yenecek ve içecek birşey kalmamış, dansedenler de yorulmuşlardı. Mary Agnes elbiselerini değiştirmek için salondan usulca çıkmıştı, Fred amca da April'i yeniden keşfetmişti. Arık onun yanına sokulmuş, genç kızın yanağını sıkıp, elini okşuyordu. Caroline adamın karısıyla dört kızının nerede olduğunu, onu neden gelip almadıklarını düşündü.

Birdenbire hevesanlı sesler yükseldi. «A, bakın, bakın. Geliyor. Ah! Mary Agnes!» Sırtında lacivert keten elbisesi, elinde aynı renkte çantası ve başında da küçük pembe çiçekli şapkasıyla Mary Agnes kapının önünde duruyordu. Bir elinde de gelin buketi vardı.

Fred amca, «Sıraya dizilin kızlar,» diyerek April'i dürttüktan sonra Caroline'e döndü. «Sıraya dizilin de buketi kapmağa çalışın.»

April'le Caroline bakiştılar. Bu gülünç inanç Caroline'i daima utandırır. Birçok düğünde arkadaşlarının attığı buketi yakalamış, fakat bunun da bir faşasını görmemişti. İstemeye istemeye ayağa kalkarak April'le diğer kızların beklediği dans pistine gitti. Mary Agnes o da iyice sessizleşince, kadın bekledi, sonra derin bir nefes alarak buketi fırlattı. Çığlıklar duyuldu.

Twist ve PLİSE
ETEKLI TAKIMLAR

Her mevsime daima yenilik ve zerafet örnekleriyle giren KAZOVA, ilk i parçali BURUŞMAZ jarse den desenli TWIST etek, Ceket Plise etek, Ceket-ten ibaret enson modaya göre hazırlanmış takımları birer zerafet örneğidir

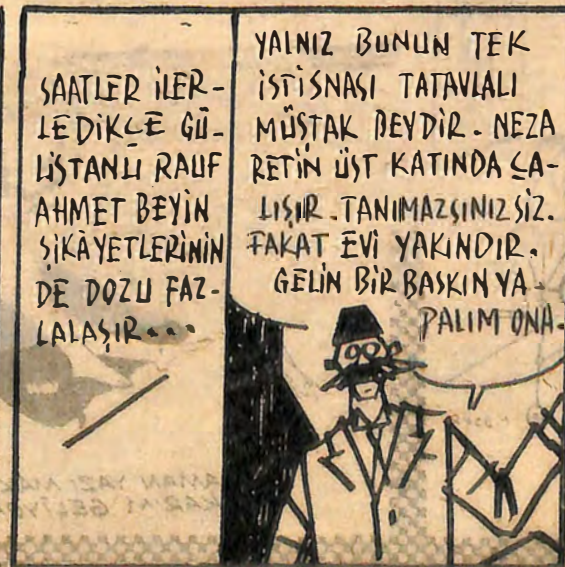
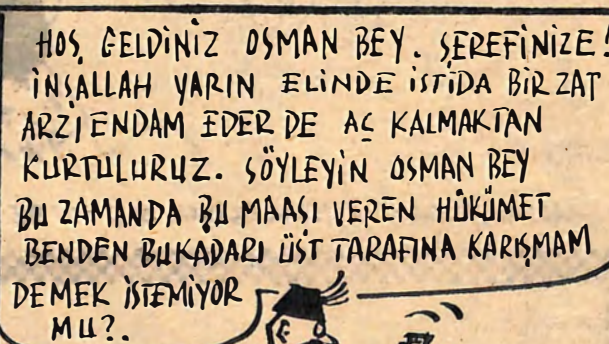
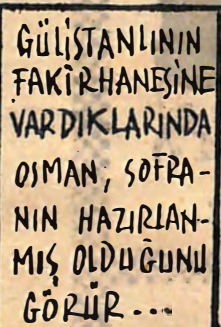
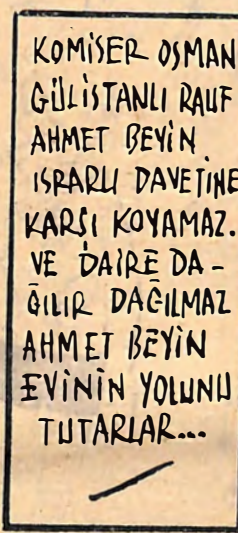
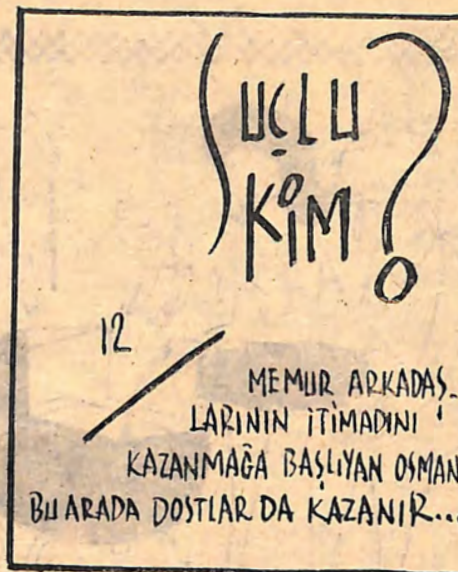
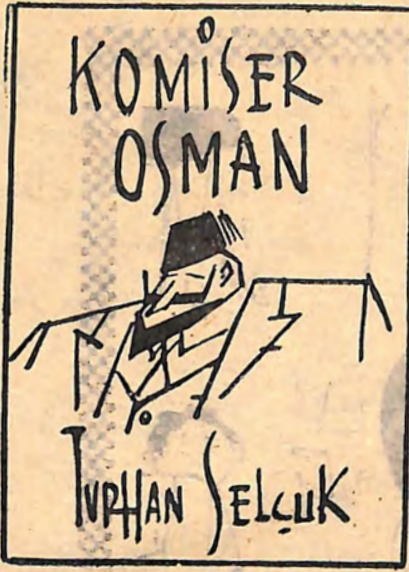
Kazova
FABRİKALARI

Her mevsimde giyimde zerafet yaratır.

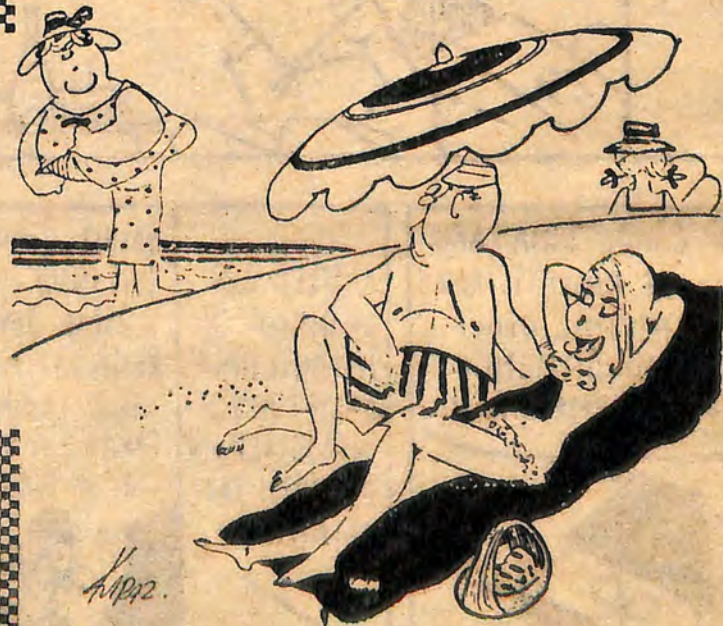
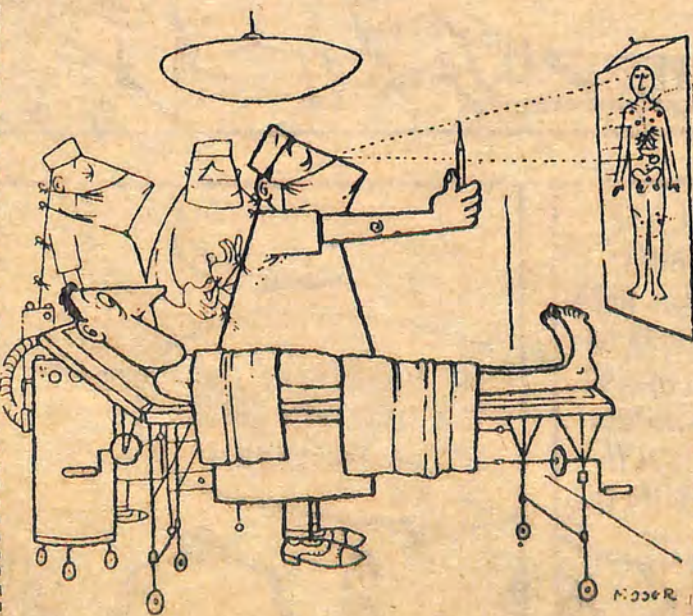
Mamullerimizi Kazova mağazalarından ve Büyük tuhafiyecilerden ısrarla arayınız.

İlançılık : 6022 — 144

(Devamı var)

dünya KARİKATÜRLERİ

B a s ı n ı l ı n K u r u m u

Genel Müdürlüğünden

20 Temmuz 1962 gün ve 11159 sayılı Resmî Gazetede yayınlanan 14 numaralı Genel Kurul Kararı'nın dergilerle ilgili maddeleri aşağıdadır :

Madde 47 — 195 sayılı Kanunun 43 üncü maddesiyle yayınlanabilme esasları tarif ve tesbit edilen (Genel ve katma bütçeli dairelerle, il özel idareleri, belediyeler, köyler ve İktisadî Devlet Teşekkülleri ve sermayesinin yarısından fazlası kamu hukuku tüzel kişilerine ait bulunan teşekküllerle, kanunla kurulan sair müesseselerin veya bunların iştiraklerinin vereceği) hususî ilân ve reklâmlar ile Kurumun ilân ve reklâmlarını yayınlıyabilecek fikir ve sanat dergileri ile sair mevketelerin (Türk dilinden gayri dille yayınlananlar dahil) aşağıdaki maddelerde yazılı özellikleri haiz olmalar, bu ilân ve reklâmları yayınlama talebinde bulunmaları ve Basın İlân Kurumu Yönetmeliği ile bu Karar'da tesbit edilen vecibeleri kabul etmeleri ve yerine getirmeleri şarttır.

Genel Hükümler :

Madde 48 — Bu bölümde kullanılan (dergi) tâbiri günlük olmıyan bütün mevketeleri ifade eder.

Madde 49 — Ansiklopediler gibi aralıklarla fasiküller halinde yayınlanan matbua, adı ne olursa olsun, dergi sayılmaz.

Madde 50 — Üniversiteler, Fakülteler, Türk Dil Kurumu, Türk Tarih Kurumu, Mahallî İdareler, Kızılay, Yeşilay, Ticaret ve Sanayi Odaları, Borsalar, İktisadî Devlet Teşekkülleri, bilûmum resmî sektör ile malî ve ticarî müesseseler tarafından yayınlanan dergiler aşağıdaki maddelerde tarif ve tasnifi yapılan dergiler meyanında mütalâa edilemezler. Bunlar, ancak bağlı bulundukları teşekküllerin kendi ilânlarını hiçbir şarta bağlı olmaksızın yayınlıyabilirler.

Dergilerin Tasnifi :

Madde 51 — Dergiler münderecat ve muhteviyatlarına göre nev'i bakımından dört gruba ayrılmıştır :

I — FİKİR DERGİLERİ

- A) Siyasî ve içtimâî aktualite dergileri,
- B) Herhangi bir meslek zümresine hitap etmediği halde cinsiyet, yaş gibi belirli bir grup gözeterek yayınlanan ve fikir yönü galip olan dergiler.

II — SANAT DERGİLERİ

(Güzel Sanat olarak kabul edilen bütün sanatlar ile ilgili dergiler)

III — İLİM, TEKNİK ve MESLEK DERGİLERİ.

IV — SPOR DERGİLERİ ve MAGAZİN ile SAİR MEVKUTELER.

Sahife sayı ve ölçüsü :

Madde 52 — 47 nci maddede sözü edilen ilân ve reklâmları yayınlıyabilmek için sanat dergilerinin (15 günlüklere kadar olanlar dahil) her sayısındaki sahifelerinin yüzölçümü toplamı 0,90 metrekareden, daha fazla süre içinde yayınlanan sanat dergilerinin her sayısındaki sahifelerinin yüzölçümü toplamı 1,35 metrekareden, diğer dergilerin (haftalıklara kadar olanlar dahil) her sayısındaki sahifelerinin yüzölçümü toplamı 1,35 metrekareden ve daha fazla süre içinde yayınlananların sahifelerinin yüzölçümü toplamının 2,70 metrekareden az olmaması şarttır.

En az yayın hayatı süresi :

Madde 53 — İlk sayısında tesbit ettiği yayın zamanına uygunluğunu muhafaza etmek şartıyla, haftada bir ve daha sık ara ile yayınlananlar 12 sayı, onbeş günde bir

yayınlananlar 9 sayı aylık ve daha fazla süre içinde yayınlananlar 6 sayı çıktıktan sonra ilân ve reklâm alabilirler.

Yayınlarına bir sayı ara veren veya birkaçını tek sayıda toplamış olarak çıkan mevketelere yeni yayınlanmış gibi işlem yapılır.

İlân Dağıtım Esasları :

Madde 54 — Yayınlanma usulü 195 sayılı Kanunun 43 üncü maddesinde gösterilen ilân ve reklâmların hangi dergilerde, hangi ölçülerde yayınlanacağını, Kurumun Şubesi bulunan yerlerde aşağıdaki esaslar dahilinde Basın İlân Kurumu Genel Müdürlüğü tayin eder. Ancak, ilân veya reklâmın yayınlanacağı derginin seçilmesinde; şehir, dergi nev'i, fiilî satış, hitap ettiği okuyucu gibi hususlara ait isteklerini, ilân veya reklâmı veren Kuruma bildirebilir veya Kurumu dergi intihabında serbest bırakabilir.

Madde 55 — Kurumun şubesi bulunmıyan yerlerde ilân ve reklâmların yayınlanmasını aynı esaslara göre Valilikler düzenler.

Madde 56 — 48 inci maddede yazılı ilân ve reklâmlar, dergilerin dizgi, tertip, baskı ve fiilî satışları gözönünde bulundurularak ilân veya reklâmı verenin istekleri de dikkate alınmak şartıyla aşağıdaki esaslar dairesinde dağıtılır :

I — Gruplar (nev'i bakımından) arasında yapılacak dağıtımda ilân veya reklâmı verenin isteği nazarı dikkate alınır.

II — Aynı gruba dahil dergiler arasında yapılacak dağıtımda :

a) Fiilî satış (aboneler dahil) bakımından birbirine yakın olanlar arasında eşitliğe riayet edilir.

b) Fiilî satış (aboneler dahil) bakımından emsaline nazaran bariz şekilde üstün olanlara ilân ve reklâmı verenlerin isteklerine göre daha fazla verilir.

c) Herhangi bir dergiye verilecek ilân veya reklâmın tutarı, ödediği ücretler toplamını geçemez.

Madde 57 — Kurumun ilân ve reklâmları fikir ve sanat dergilerine verilir. Bu maksatla, Kurumun yayınlanmasına aracı olmak ödevinde bulunduğu ilân ve reklâmların, Kurumun idaresine iştirak eden mevketelere verilmesi sırasında alınacak komisyona, ilân ve reklâm istihkakları ayda (15.000) onbeş bin liraya kadar olanlar için % 0,5, (15.000) onbeş bin lira ile (50.000) elli bin lira arasında olanlar için % 1 ve (50.000) elli bin liradan fazla olanlar için de % 2,5 eklenmek suretiyle tahsil edilecek paralardan bir fon teşkil edilir.

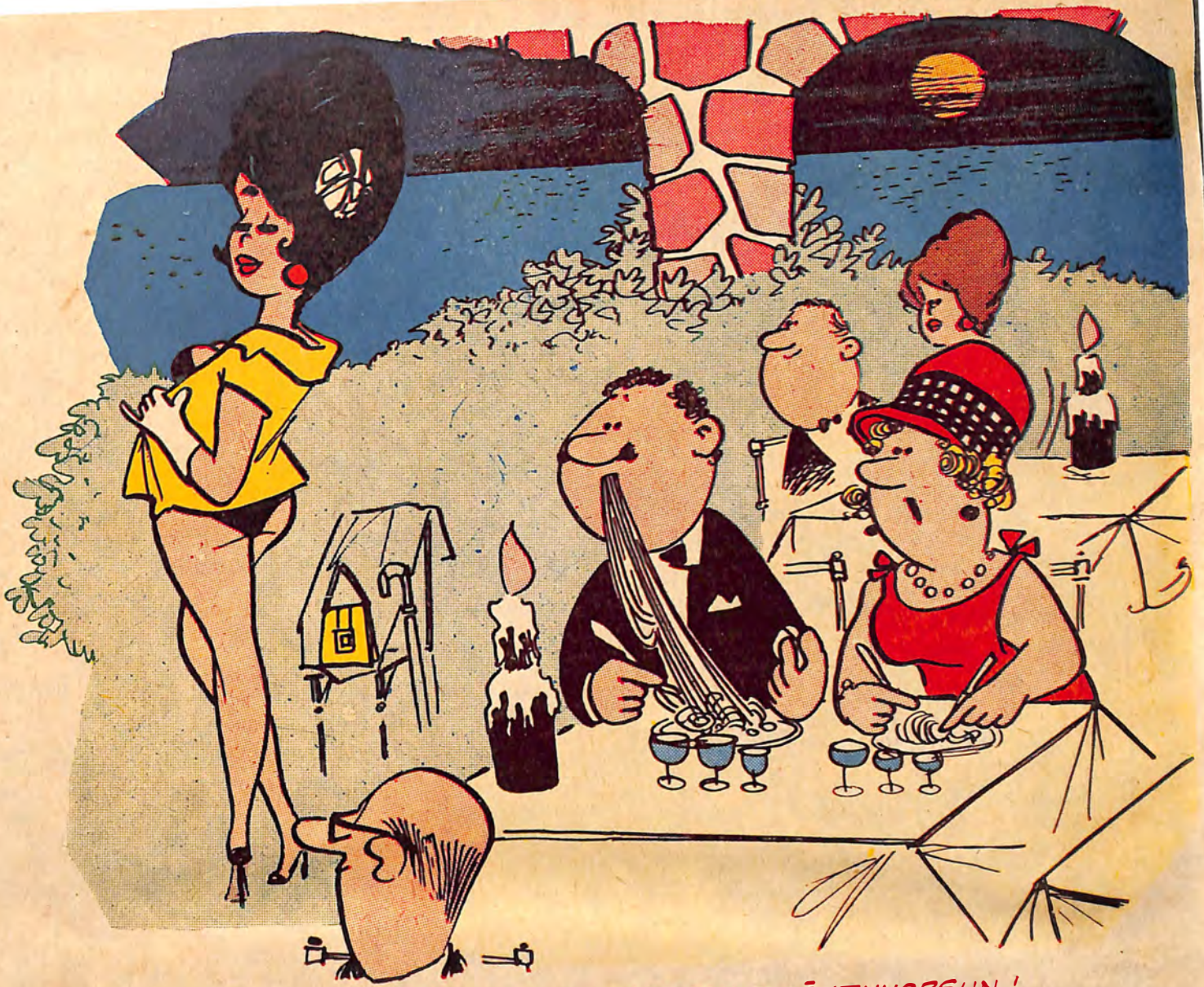
Madde 58 — Bu fondan fikir ve sanat dergilerine verilecek ilân ve reklâmlar, dergilerin emsal değerine göre hesaplanarak dağıtılır.

15 günde ve ayda bir yayınlanan dergilerin emsal değeri 2, haftalık dergilerin 3 tür. Fondan faydalanacak dergi adedi emsal değerleri ile çarpılarak, fonun kaç bölüneceği bulunur.

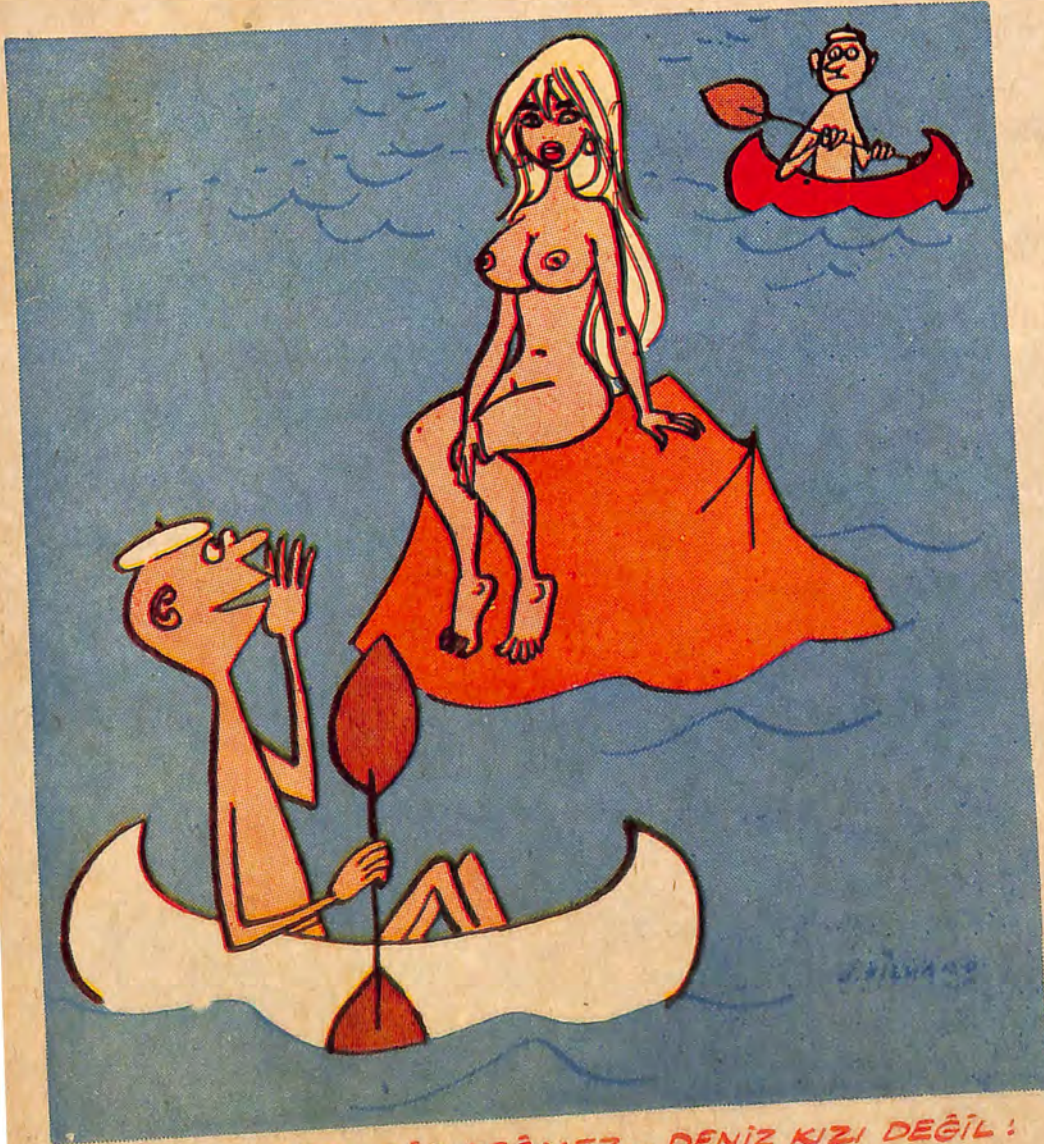
Madde 59 — Dergiler Basın İlân Kurumuna her ayın sonunda bir önceki aya ait icmal varakası gönderirler. Bu icmal varakasında her sayının fiilî satışı (baskı, bayie verilen, iadeler ve aboneler müfredatlı olarak gösterilmek şartıyla) dizgi, tertip, baskı ve yazı kadrosu (telif ücretleri dahil) için ödenen ücretler ayrı ayrı beyan edilir.

Basın İlân Kurumu icmal varakalarında bildirilen hususları her zaman kontrol ettirebilir. Yanlış beyanda bulunan dergiler hakkında 195 sayılı kanunun 49 uncu maddesinin a bendi uygulanır.

AKBABA

- ALBERTOOO; MAKARNANI SOĞUTUYORSUN !

- VAZGEÇ, GÖRMEĞE DEĞMEZ... DENİZ KIZI DEĞİL !

- ONU O KADAR ÇOK O KADAR ÇOK SEVİYORUM Kİ, EVLENMEYE KİYAMIYORUM.